

thiếu nhi

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên: NHẬT-TIẾN

Tòa soạn: 159, Thiệu Trị (Phủ Nhuận) Saigon — Đ.T. 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

Hộp Thư

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Lê công Phương — Chợ lớn:

Em ghé tòa soạn vào sáng chủ nhật rất tốt. Tòa soạn sắp sửa tổ chức tủ sách đó, em có chịu hy sinh lại làm giúp không? Chắc chắn là chị hẳn hoan đón em vào Vườn Hồng rồi.

Em Ngô đại Liên — An Xuyên:

Em coi trong T.N số 7 sẽ có thể lệ rõ ràng. Bài luận tòa soạn còn nhiều, em gửi về sợ chờ đầy nhé. Em đi đom và vui tính lắm.

Em T-N-L Xóm Chiếu: Thuở nhỏ, chị và các bạn chị cũng cứ hay giận dỗi lung tung, rồi lại huê, rồi khóc, rồi viết thư đoạn tuyệt, ôi! Đó là tính «đễ thương» của con gái đó mà. Em khỏi thắc mắc làm chi. Tuy nhiên, nếu cái tính tình lôi thôi đó mà nó trở nên quá quắt thì em sẽ trở thành khó chịu. Vậy em nên tập tính coi mọi sự bớt quan trọng. Bạn giận thì cứ giận. Chơi thì càng tốt, và lại em có N (cô bạn mới) thì tốt rồi. Đừng quan trọng hóa vấn đề cho khổ thân em nhé.

Em Trần-đắc-An Saigon: Rất cảm ơn thiện chí của em. Vấn đề kỹ thuật in, thì nhà in lãnh hết mọi công tác rồi em ạ.

Em Kim-Chi Saigon: Em ra nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi Saigon mua số 7, trong đó có in mẫu phiếu, em chép rồi gửi về tòa soạn chị làm thẻ cho. Chỉ cần tâm hồn trong sáng, giữ gìn đức hạnh là xứng đáng gia nhập G.D.T.N rồi em à.

Em Lê-Ngọc Đà Nẵng: Chị đã nhận được 100đ em gửi. Em đang hoảng lắm.

Em Thanh Hà Saigon: Em cảm thấy bạn nào thì theo bạn đó. Ý kiến của ông anh thường là rất xác đáng vì «ông» biết rõ tình trạng học hành của em. Tuy nhiên, còn vấn đề tâm lý nữa, có khi mấy ông không để ý. Là theo bạn toán sau học lên cao sẽ khô khan và con gái học toán hoài sẽ có thể bị khủng hoảng tâm lý. Chị cảm thấy em có vẻ giàu tình cảm, hay là em học bạn A, sau học Y khoa, có lẽ thích hợp. Nước mình còn cần nhiều bàn tay của Y sĩ vì người bị thương tích, tàn tật có quá nhiều. Chị có thấy 1 bác sĩ về khoa sửa chữa những người tàn tật để có thể sử dụng được phần nào các cơ quan bị mất (thí dụ lắp tay chân giả, và mặt cháy nám, ráp mắt bị

chột v.v... gọi tắt là khoa chỉnh hình ý mà) viết rằng: «Sau khi chiến tranh chấm dứt, chúng tôi còn phải làm việc 20 năm nữa để phục vụ các nạn nhân của cuộc chiến này». Nếu sau này tốt nghiệp rồi, em đừng tài mà giúp cho người đau khổ thì quý lắm đó em.

Em Trinh Vũng Tàu: Chị đã chuyển bài qua chú N.T. Chị hẳn hạnh nhận em làm em gái đó mà.

Em Hồ-văn-Hạnh Qui Nhơn: Hạn tuổi em thì hè này phải vào đề nhất mới được hoãn. Nếu vì tài chính gia đình, em cứ học ở Qui Nhơn vậy em ạ. Miễn chăm chỉ là điều cần nhất đó em.

Em Đặng-sử-Nghĩa Ba Xuyên: Muốn mua sách em gửi tiền và chỉ tiết về nhà sách theo lời dẫn chỉ ghi nơi số 39. Bài do chú N.T tuyển chọn.

Em Nguyễn-minh-Quang Gia Định: Chị gửi thẻ gia đình rồi mà em. Nhận được thì cho chị biết với chú bé nhé. Còn «Triển lãm nụ cười» thì phải đề chú N.T coi có «cười» được thì mới «triển lãm» chứ, phải không em trai.

Em Ái-Hữu Quảng Ngãi: Gửi phiếu mà không gửi hình, làm sao có thể đày, chú em? Gửi hình liền chị làm gấp nhé. Đây.. «lời hứa của Thiếu Nhi» là lời hứa long trọng nhất đời đấy, đừng có tưởng chơi đùa nhé.

Em Việt-Kinh Gia Định: Tòa soạn rất cảm động về lòng quý mến mà gia đình em dành cho Thiếu Nhi. Quan niệm của em về vụ thư viện rất đúng, nhưng tình trạng nước mình thiếu thốn đủ thứ, lại nhân viên cũng ít, nên có lẽ họ phải giới hạn độc giả vì sợ nếu vô đông quá, họ sẽ không cung cấp đủ phương tiện cho độc giả tham khảo. Thôi đừng buồn nhé, chị mong sao chúng mình có cái thư viện lớn bằng thư viện Congress của Hoa Kỳ (mà T.N đã có đăng) để các em tha hồ tham khảo. Chủ nhật ghé tòa soạn chị sẽ trả lời em về vụ phóng ảnh nội em, 15 tuổi là Thiếu Nhi lý tưởng rồi đấy.

Em Lương-ngọc-Sơn Ban mê Thuật: Đã nhận được bưu phiếu của em và đã gửi bảo đảm bộ 1 và bộ 2.

Em N-T-L Bình Thới: Chị có trả lời em T-N-L ở trên về tính hay hơn dỗi vyan của bọn con gái tự mình (kể cả chị) nhất là hồi còn đi học. Nhưng đến như C.B của em thì cũng quá lắm. Thương bạn theo cách đó là ích kỷ, gây nhiều buồn phiền cho bạn, không nghĩ tới nỗi khổ tâm của bạn, chỉ miễn sao cho hả lòng mình là đủ, xét kỹ, là C.B yêu C.B chứ không yêu em đâu.

Nếu em phải ngồi thêm 1 năm học nữa cạnh người bạn chỉ biết trách móc giận dỗi thì khổ quá. Vậy em cứ nhận chỗ cùng bàn với 3 bạn kia, họ cũng yêu em mà tính tình dễ chịu, dễ cảm thông, lại tiện là 4 người 1 bàn. C.B đã không chịu hiểu em thì thôi, khỏi cần giải thích, để đầu óc lo chuyện khác em ạ.

Em Long-Hương Saigon: Em cho chị biết địa chỉ 1 cô nhi viện đang cần các em lại giúp đỡ, có một số em muốn làm việc đó. Phải có địa chỉ rõ ràng vì các em đó đã đến 1 vài cô nhi viện nhưng họ không muốn các em ấy tới giúp.

Em Kim-Yến Phan Rang: Em tả mưa làm chị bất thình, muốn bay ngay ra ngoài rồi để dung dăng dung dẻ với cô em gái trong mưa bụi một phen cho bổ công uống thuốc cảm cúm. Muốn làm quen với cô bé lớp tám 6 thì cứ làm quen. Ước muốn dễ thương như vậy sao em lại sợ chứ. Chắc bạn em nhận được phiếu rồi. Em mơ mộng lắm đó.

Em Tuyết-Mai Đakao: Chuyện đó đọc lên tòa soạn không ai chịu cười nên chú N.T chưa đăng được. Em đừng buồn nhé.

Em Hưng-N: Bia lưng T.N hồi đầu có in nhiều thú rừng lắm đó em. Nhà sách cũng có bán loại sách nhỏ của ngoại quốc có in hình thú rừng. Em thử viết thư về coi sao. Ở các tỉnh xa, nhà phát hành phải tính thêm tiền cước phí máy bay để báo tới sớm, và tất cả các báo đều chịu chung qui luật em ạ.

Em Thế-Linh Quảng Tín: Em thất là cậu bé yêu đời, dễ chịu. Nên ngồi đọc sách ở chỗ sáng. Không nên nằm mà đọc và viết, sẽ mỏi mắt hoặc tức ngực. Em coi bài «cách đọc sách» trong Thư Mục, theo đúng phép thì mắt đỡ hại hơn. Bảo Đăng Lịch bài chú ý chị sẽ trả lời trong Suối Mát số 43 nhé.

Em Minh-Tuấn Saigon: Chị không thể viết thư riêng và tặng ảnh, mong em đừng buồn. Ngoài ra Thiếu Nhi cũng không nhận tin các em với nhau vì sợ gây phiền phức. Chị tiếc rằng không chiều ý em cả mấy điều em yêu cầu. Mong em thông cảm nghe em.

Em Minh-Thu Saigon: Đọc thư em, chị muốn gửi ngay H.T tới em, tiếc thay em không ghi địa chỉ. Em bé của chị dễ thương quá.

Em Isabelle Saigon: Chị cũng đoán là em học «tiếng Tây» ngay khi (xem tiếp trang bìa sau) →

thiếu nhi

★ TỦ SÁCH GIA ĐÌNH ★

SỐ: 2545/5

LOẠI: V.H

HOÀNG VŨ PHONG HUY

Năm thứ hai — Số 41

Ra ngày 4-6-1972

Giá mỗi số 50đ

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu-Trị (Phú Nhuận) Sài Gòn Điện Thoại 42.152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn Điện thoại: 20.348

Mục Lục

BÀI	TRANG
— Thư chủ nhiệm của Nguyễn Hùng Trương	1
— Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách	2
— Con chó phi thường của Văn Việt	3
— Các em làm khán giả banh tròn của Vạn Lý	6
— Bài dự thi: Em yêu ai của Đinh Thụy Minh Châu	7
— Trang giải trí: Ô chữ, Đố vui, Áo thuật, Trò chơi	8
— Thủ công: Gấp cá vàng của Rong Hồng	10
— Triển lãm nụ cười	11
— Những con cá kỳ dị của Vít Mò	12
— Cây nhân sinh của Hoa Tường Dung (hết)	15
— Vườn Hồng	16
— Đỗ Phương Khanh phụ trách	18
— Bướm trong vườn	18
— Làm đèn kéo quân của Lê công Phương	19
— Cá thia lia đá đỏ Nguyễn Hữu Thanh sưu tầm	21
— Tân toán học	22
— Bách khoa phụ trách	22
— Bài luận nhất lớp	23
— Giải đáp kỹ thuật của Bình Electronic	23
— Mạo hiểm Mỹ Châu	24
— Ti vi nó là cái gì? của Trần ngọc Kính	26
— Ngồi xem Tivi nên thế nào? của P.H.C.	30
— Đường lên núi Thiên mã của Nhật Tiến	32

TRANH BÌA CỦA VI VI
TAY NGỌC BÉP HỒNG

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Hôm nay, chúng tôi xin nói chuyện với các em về cách ăn mặc hay nói đúng hơn cách phục sức của người lịch sự.

Người ta thường nói: Áo mặc không làm được thầy tu, ... nhưng nó làm thành người lịch sự.

Cũng như ăn, mặc là một nghệ thuật. Các em càng ăn mặc đứng đắn, trang nhã bao nhiêu, phẩm giá con người các em càng tăng lên bấy nhiêu.

Các em không nên lẫn lộn sự phong nhã đáng quý và sự lòe loẹt và thích khoe khoang.

Các em nên ăn mặc thích hợp với hoàn cảnh của các em. Đang tuổi đi học, các em trai nên mặc áo sơ mi trắng, quần sẫm, các em gái mặc áo dài trắng là thanh lịch hơn cả.

Các em không nên bắt chước một cách mù quáng cách ăn mặc của những người xung quanh, nhất là cách ăn mặc theo đúng một hay thời trang của các nghệ sĩ, những danh ca, đào kép, hoặc cách ăn mặc lồi thối của những triết gia.

Người ta kể chuyện khi xưa, nàng Tây Thi có tiếng rất đẹp, nhưng lại có chứng thường hay đau bụng. Mỗi lần nàng đau, nàng ôm bụng và nhăn mặt. Càng nhăn mặt, trông nàng càng đẹp hơn lên. Có người đàn bà ở gần đấy trông thấy tưởng ôm bụng nhăn mặt thì trở nên đẹp, bắt chước về nhà ôm bụng và nhăn mặt làm mọi người xung quanh phải bỏ chạy khi trông thấy bộ mặt nhăn nhó của chị ta, vì tưởng ma quỷ hiện hình.

Chúng tôi xin nhắc lại các em nên ăn mặc thích ứng với hoàn cảnh.

Đi thăm đồng bào bị nạn, các em ăn mặc sang trọng, các em làm cho họ thêm tủi thân và đau khổ hơn.

Đi đến chia buồn trong dịp tang ma, các em lại ăn mặc lòe loẹt thì thật các em không tế nhị chút nào. Tang gia có cảm tưởng như các em đang vui mừng trước cái khổ của họ.

Đi dự lễ, các em không nên ăn mặc như khi các em ra chơi ngoài bãi bờ, về đồng quê, hoặc đi dạo phố.

Các em cũng nên ăn mặc phù hợp với cá tính, địa vị và thể chất gầy, béo, cao, thấp của các em.

Người lịch sự không ăn mặc khác người : không quá sang hay quá lố lỉnh. Họ không đeo đuổi theo thời trang. Họ ăn mặc giản dị, kín đáo và sạch sẽ

Các em đừng làm tưởng hễ ăn mặc sang trọng là các em được kính nể. Các em được kính nể không do quần áo đắt tiền của các em, nhưng nhờ cách ăn mặc đứng đắn, gọn gàng của các em, cách đi đứng thanh lịch, đàng hoàng, tự nhiên, của các em, thái độ đẹp đẽ của các em.

Các em thân mến

Ăn mặc là một nghệ thuật. Người ta thường hay đánh giá các em qua cách các em ăn mặc.

Các em hãy ăn mặc giản dị, trang nhã, sạch sẽ, đứng đắn, phù hợp với cá tính, thể chất, địa vị của các em, thích ứng với hoàn cảnh. Các em sẽ được mọi người quý mến.

Các em nên nhớ câu nói bất hủ của nhà văn hào Pháp, Honoré de Balzac : Người khờ che thân, nhà giàu hay người ngốc khoe của, người phong nhã biết ăn mặc.

Thân mến
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

THẮC MẮC CỦA EM

Nhà Văn VŨ HẠNH

— Tên thật là Nguyễn Đức Dũng sinh năm 1926 tại Bình Nguyên Thanh Bình, Quảng Nam.

— Khởi sự bước vào làng văn bằng bộ môn kịch. Soạn nhiều kịch bản trong thời kỳ kháng chiến, đề

trình diễn, không xuất bản. Riêng vở kịch *Người chủ tiệm* (viết năm 1947) được trình diễn lại tại Saigon (1960) và in thành sách.

— Đã cộng tác với các báo : Tiểu Thuyết Thứ Bảy, Mai, Văn, Sinh lực, Bách Khoa, Văn Bút qua các truyện ngắn, truyện dài.

— Dưới bút hiệu *Cô Phương Thảo*, Vũ Hạnh chuyên viết phê bình văn nghệ, và chỉ ký bút hiệu này dưới những bài điểm sách, tổng kết văn nghệ hàng năm, nhận định tình hình văn nghệ v.v... (các em đừng lầm bút hiệu này với cô Phương Thảo, người viết truyện trên vài tờ báo khác).

— Vũ Hạnh có chân trong ban chấp hành Hội Bạn Trẻ V.N và là hội viên Trung Tâm Văn Bút Việt-Nam.

— Tác phẩm đã in : *Người chủ tiệm* (1960) *Vượt thác* (1965) *Chất ngọc* (1966) *Ngôi trường đi xuống* (1966) *Cha mẹ bỏ vợ* (1967) *Đọc lại truyện Kiều* (1967) *Tìm hiểu Văn Nghệ* (1970) và *Bút máu* (1972).

HỎI : Kẹo cao su làm bằng chất gì ? Lỡ nuốt có sao không ?

DƯƠNG THỊ MỸ
(Biên Hòa)

ĐÁP : Chất kẹo dẻo, ngọt, có mùi thơm bạc hà hay quế mà các em một đôi lần đã ăn qua thường gọi là kẹo cao su, nhưng thật ra nó không phải được chế bằng chất cao su làm lốp xe, giấy thun v.v... Chất dẻo trong kẹo được lấy từ mủ của một loại cây gọi là cây Sa-pô-chê thuộc vùng Campêche ở Mê Tây Cơ, hay Peten ở Guatemala. Cây cao chừng 30 thước. Rạch ở thân cây sẽ có mủ nhũ ra, màu trắng như sữa. Mủ lấy được phải đem về nấu sôi cho chín vàng rồi cán thành bánh chuyển đi tới nhà máy chế kẹo (Chewin gum đã sở là ở Hoa Kỳ). Vì số lượng kẹo tiêu thụ gia tăng, nên mủ cây Sa-pô-chê không đủ cung ứng cho nhu cầu. Ngày nay người ta phải bù đắp thêm bằng cách pha thêm những loại mủ khác (dĩ nhiên kẹo sẽ không ngon bằng) như mủ cây Jelutong ở Mã Lai, cây Sorva ở Ba Tây, cây Balato ở Guyanes, cây Pendare ở Venezuela hay cây Perillo ở Điền Hà.

Mủ các loại cây kể trên là thành phần căn bản, người ta còn pha vào mủ cây những chất hóa học khác như Esters de polyvinyle, chất sáp nhuyển, chất vôi, chất Colophane hay chất Stéarate de glycol, sau cùng là đường và các tinh dầu có mùi thơm như mùi bạc hà, mùi cam, mùi quế v.v...

Ăn kẹo «cao su» phải nhai bã đi, không bao giờ nên nuốt nó cả, nhưng nếu có... lỡ một lần cũng không sao. Cũng không nên ăn nhiều kẹo cao su, bắt tuyến nước bọt làm việc nhiều, các tuyến tiêu hóa tiết ra dịch tiêu hóa cũng bị ảnh hưởng. Cũng không nên nhai nhóp nhép luôn miệng trước đám đông, vì đó là một cử chỉ thiếu lịch sự.

HỎI : 1) Chiến thuật và chiến lược nghĩa là gì ? Có khác nhau không ?

2) Tại sao nước mắt lại mặn.

TRÂM KHANH
(Gia Định)

ĐÁP : 1) Trong phạm vi chiến tranh : Chiến thuật là phương pháp hành quân. Còn chiến lược là đường

(xem tiếp trang 31)

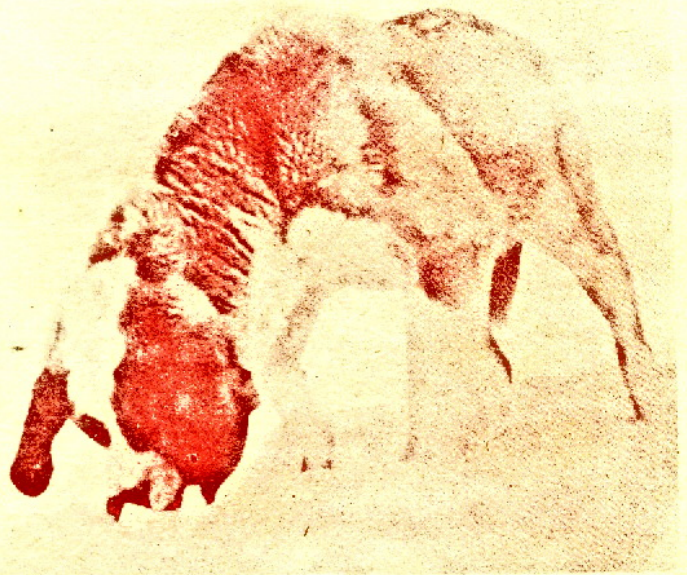
CON CHÓ PHI THƯỜNG

(Phỏng dịch theo truyện « The Great Dog BARRY »
của Alice Gale và Fleming Crew.)

Thường người ta dựng 1 bức tượng để ghi ơn 1 vĩ nhân hay 1 vị anh hùng lịch sử, nhưng bạn có biết rằng tượng của 1 con chó đã được dựng lên trên đỉnh của 1 ngọn núi thuộc dãy Alpes để ghi ơn nó đã cứu sống được hơn 40 người, và sau đây là câu chuyện về con chó phi thường đó...

Dãy núi Alpes đã có từ lâu, ngay từ thuở sơ khai, những đỉnh núi cao ngất vươn ngạo nghệ giữa nền trời xanh phur những tiền đồn biên giới giữa các quốc gia : Thụy Sĩ, Pháp, và Ý Đại Lợi. Trên đỉnh 1 ngọn núi thuộc dãy núi Alpes này có một tu viện cổ kính đã được dựng lên từ lâu để làm nơi tạm trú cho khách lỡ đường bởi sự hy sinh cố gắng của 1 vị thánh thiện tên là Bực Na (Bernard). Đã từ lâu người ta vẫn cho rằng thật là điên rồ mới có ý tưởng xây một tu viện giữa một chỗ trống trải, đầu của một ngọn gió, hơn nữa không ai có thể sống lâu dài tại nơi hoang vu băng giá này. Gác bỏ ngoài tai mọi dèm pha, chế riếu có thể làm nhụt chí, vị thánh thiện Bực Na Đờ Măng Tông (Bernard De Menthon) vẫn quyết tâm bắt tay thực hiện mộng ước xây dựng tu viện này để rồi hoàn thành vào năm 962. Ông đã dựng lên tu viện với tất cả lòng thương người không bờ bến, với sự hiến dâng chuối đời còn lại của ông cho nhân loại. Đó là một công việc cố gắng phi thường mà 1 người thường không thể thực hiện nổi. Sau khi tu viện hoàn thành, vị thánh thiện nhân từ này không còn đơn độc nữa, Ông đã có thêm một số tu sĩ khác sẵn lòng giúp sức để cùng chia sẻ những nỗi khó nhọc của cuộc đời.

Cũng tại tu viện cổ kính này, có 1 chuồng chó mà trong đó con chó Ba Ry (Barry) đã sanh ra, nó đã sống ở đây lâu rồi và nổi tiếng vì những hành động dũng cảm phi thường đã từng cứu sống được bao người lỡ hành một mối, ngã gục vì kiệt sức

sau khi cố gắng chống trả lại sự phur phàng của thiên nhiên để rồi bị chôn vùi hấp hối dưới lớp tuyết phủ lạnh buốt trên con đường mòn bên triền núi của dãy Alpes.

Ngày nay, các vị tu sĩ tại tu viện Thánh Bực Na còn thích nhắc lại những câu chuyện về con chó dũng cảm này. Thỉnh thoảng về buổi tối, các vị tu sĩ quây quần bên đống lửa ấm cúng giữa phòng khách, 1 vị lấy 1 quyển sách đã cũ xếp trên 1 kệ sách xuống, đó là quyển sổ nhật ký của Sư huynh Bôn (Brother Paul), rồi trình trọng lần dở từng trang một để đọc câu chuyện ông viết về con chó Ba-Ry...

« Vào một sáng mùa Xuân, ngày mà Sư huynh Bôn và con chó Ba Ry mới gặp nhau lần đầu, mặt trời lạnh, theo thói quen thường lệ, Sư huynh Bôn vẫn đến thăm chuồng chó của Thánh Bực Na. Lúc đó Ba Ry

mới chỉ là một con chó con lông xù, mũm mĩm và khỏe khoắn mới sanh ra được 3 tuần và mẹ nó giữ không cho nó chạy ra khỏi chuồng.

« Tốt, Tốt » Sư huynh Bôn vừa cười vừa nói khi nhìn thấy con chó đang ngoe nguẩy quẫy đuôi, vui mừng, « Mày có thể là 1 người, việc đặc lực của tu viện này, ta e rằng mày sẽ cảm thấy vất vả khi sống ở đây. » Ông nói tiếp rồi quỳ gối cầu nguyện trước con chó, nhưng chú chó nhỏ Ba Ry chạy lảng xa và đứng nhìn ông một hồi rồi quay chạy tung tăng trong sân mồm sẽ rít tiếng kêu vui vẻ. Mỏ cồng hàng rào, Sư huynh bước hẳn vào trong, bế chú nhỏ Ba-Ry vào lòng, nắn sờ từng bàn chân đôi cẳng và đôi tai của nó. Ông nói : « Một ngày kia, mày sẽ trở nên một con chó khôn, và tao chắc rằng chúng tao sẽ hãnh diện vì mày ».

Dần dần người và chó trở nên

thiền nhi / 3

thân thiết đề rồi những năm tới cùng nhau chia sẻ bao nỗi khó khăn nguy hiểm trong những chuyến leo núi vất vả.

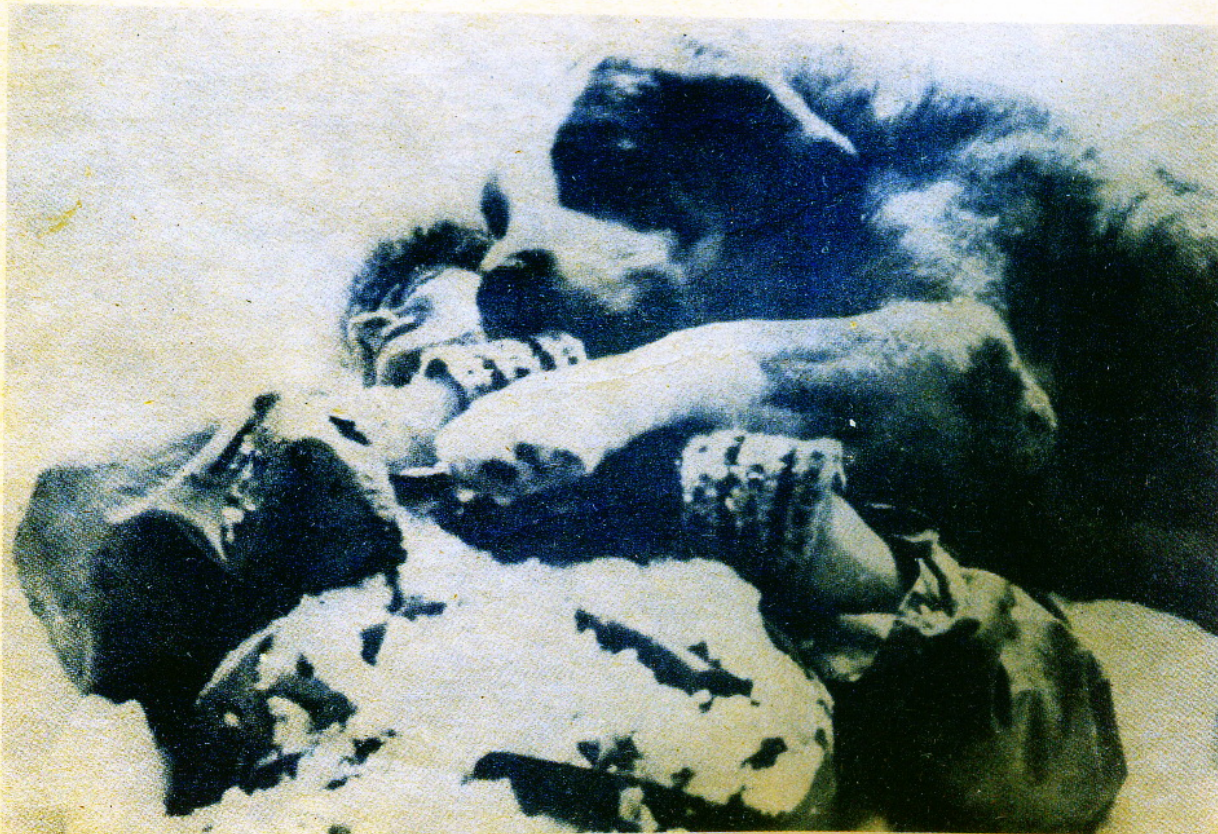
« Ta sẽ cố gắng tự dậy nó » Sư huynh Bôn tự nhủ khi ông bắt đầu công việc huấn luyện con Ba-Ry, « Nó là một con chó khôn và sẽ hiểu biết nhanh chóng »

Mỗi ngày vị tu sĩ kiên nhẫn dắt con chó đi đến những triền núi bên cạnh cho đến khi nó thuộc đường, tiếp theo ông tập cho nó biết tránh xa những lối nguy hiểm trên những vách đá cheo leo, tránh những vực sâu thăm thẳm bên cạnh lối mòn. Rồi tới ngày ông dạy nó biết tìm theo dấu chân người, lúc này mới là bài học khó khăn đối với nó, mới đầu nó không hiểu là chủ nó muốn gì nơi nó. Sư huynh Bôn bắt nó đứng im chỗ, rồi nhanh chân ông chạy nấp vào sườn núi gần đó, con Ba-Ry đứng ngơ ngác tìm rồi cất tiếng sủa ăng ăng, vẫn nấp sau sườn núi, ông lên tiếng gọi Ba-Ry tức thì con chó nhanh nhẹn chạy chồm về phía tiếng gọi, vừa chạy vừa đánh hơi tìm dấu chân của Sư huynh Bôn khi đến chỗ dấu chân mất. Nó dừng

lại, hậm hực nhìn quanh những vắn không thấy chủ, nó ngần ngừ giây lát rồi cúi xuống, với linh tính của nó, nó bắt đầu dùng mõm và chân bới đồng tuyết dưới chân nó, sau vài giây nó tìm thấy chủ nó nằm chôn vùi dưới lớp tuyết. « Mày thật phi thường, Ba-Ry ! » Sư huynh Bôn sung sướng nói khi ông co chân đứng dậy : « Mày đã làm giỏi lắm trong bước đầu ». Ông khen tiếp. Bài học đó được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong những ngày kế tiếp, mỗi ngày ông mỗi tiến xa hơn, ở chỗ kín đáo hơn, nhưng lần nào con Ba-Ry cũng tìm được. Kể đó, Ba-Ry được huấn luyện theo dấu chân Ông để tìm ra nơi ông nằm ẩn dưới lớp tuyết, ông còn tập cho nó biết cách bới tìm và khi tìm thấy thì nằm đè lên người ông, thè lưỡi liếm mặt và tay để sưởi ấm. Một hôm ông nói : « Mày đã tấn tới lắm rồi, bây giờ là lúc mày bắt tay vào việc để thực hành những bài đã học ». Rồi những ngày nặng nhọc và vất vả đến với Ba-Ry, nó thường theo Sư huynh Bôn vào trong rừng kiếm củi về đốt sưởi, lúc này là thời gian thích thú nhất của nó, nó thích nghe tiếng

cười và nói của chủ cùng làm việc bên cạnh nó. Thỉnh thoảng nó và chủ sang một làng nhỏ bên cạnh để kiếm thức ăn, đó là một vùng hẻo lánh và yên tĩnh, nhưng đối với nó rất lạ lùng và huyền diệu. Những người dân làng này không còn xa lạ gì Sư huynh Bôn. Trong những ngày hệ ngán ngủ, họ thường vượt núi đến tìm ông, kể thì nhờ ông chỉ bảo cách giải quyết vài khó khăn, kể thì đến nhờ ông giúp đỡ. Ban ngày thật là vất vả đối với 1 người thánh thiện như ông, ngay cả ban tối, lúc lên giường nằm ngủ, ông còn thao thức nằm nghĩ phương cách giúp đỡ họ.

Một đêm, khi ông đang nằm trên giường, bỗng nhiên vắng vắng ông nghe thấy một tiếng rên mơ hồ ở xa vọng lại, ông không thể xác định được đó là tiếng gì ? Ngoài tiếng gió rít bên ngoài, nhưng rồi tiếng rên mỗi lúc càng rõ thêm và dồn dập, ông ngồi dậy trên giường, nhìn qua chiếc cửa sổ nhỏ, lúc này tuyết đã ngừng rơi, mặc dù trăng bị che khuất sau làn mây đen nhưng ông vẫn có thể nhìn thấy những đỉnh núi đứng sừng sững giữa chân trời như những người khổng lồ. Đêm thì lạnh buốt,

Ông vội kéo chiếc mền len quần quanh người và nghĩ thầm : « Gió và trí tưởng tượng của ta đã đánh lừa ta » rồi ông lại nằm xuống, bỗng nhiên qua ánh trăng chiếu qua kẽ hở của đám mây, ông nhìn thấy thể giới lạnh buốt và trắng xóa bên ngoài, ông lầm nhảm cầu nguyện cho tất cả những lữ khách đáng thương đang có thể bị lạc lõng trong đêm băng giá, chợt ông nhìn thấy một bóng đen của một con chó to lớn đang đứng ở sân.

« Ba-Ry ! » ông gọi to, đề như đáp lại, con chó sủa bằng những tiếng găt và nhanh. Nghe tiếng con Ba Ry sủa, ông biết là có chuyện gì xảy ra, linh tính của con chó như báo cho ông biết là đêm nay sẽ có một vụ cứu cấp. Vị tu sĩ thánh thiện này vội nhẩy ra khỏi giường, khoác vội chiếc áo ấm và chạy ra ngoài. Con Ba-Ry đã chực sẵn nơi cửa chuồng, nhanh nhẹn ông quàng lên cổ nó một gói thức ăn và một thùng nhỏ rượu vang là hai món lúc nào cũng được sắp sẵn cho một cuộc tiếp cứu. Ông vuốt ve con chó và nói : « Tốt lắm » rồi hai người bạn thân vội chạy xuống con đường mòn dốc men sườn núi. Lúc này trời thì quang, dưới ánh trăng Su huynh Bôn có thể nhìn rõ con Ba Ry chạy trước dẫn đường. Trong đêm tối, ông cố lần theo dấu chân con chó in trên tuyết vì nó đi dễ dàng bằng bốn chân trên tuyết và nhanh hơn ông. Người và vật đều cảm thấy công việc này rất quan trọng vì phải cố tìm để kịp cứu cấp một lữ hành đáng thương đang hấp hối dưới lớp tuyết phủ càng sớm chừng nào hay chừng ấy.

Người lữ hành này là một người nhà quê mộc mạc xa làng đã lâu rồi, đêm nay quay trở về nhà cũ nơi bên kia sườn núi. Đã hai ngày qua, hán cố lê đôi chân mệt mỏi và tê buốt trên mặt tuyết để lần bước với niềm vui rộn ràng trong tim vì sắp được gặp mặt gia đình thân mến mà hán phải cách xa từ lâu vì công việc làm ăn. Ngày đầu trôi qua êm ả, qua ngày thứ hai, về gần trưa thời tiết bỗng nhiên trở lạnh, từng đám mây đen kéo bao phủ khắp bầu trời, hán vội dục bước. « Ta có thể đi trong lạnh nếu một lát nữa tuyết hãy rơi »

Hán nghĩ thầm, nhưng tuyệt không chờ như ý hán muốn và bắt đầu rơi phủ trắng lối đi và sườn núi, che kín thế giới khỏi tầm mắt. Người nhà quê không nhìn thấy con đường mòn trước mặt, nhưng hán vẫn cố gắng lần mò bước đi. Cho đến khi toàn thân bị tê cứng, hán đã bị lạc đường như bao nhiêu kẻ khác trước hán. Lúc này trời đã tối, bão tuyết vẫn tiếp tục, hán cố lần bước trong đêm tối dưới làn mưa tuyết, thực sự hán chỉ muốn được nằm dài và nhắm mắt ngủ. Sau lời kêu cứu yếu ớt cuối cùng, hán gục xuống bất tỉnh đề rồi không còn nghe thấy tiếng gió rít bên tai, không còn cảm thấy lạnh buốt nữa, hán đã được ngủ và là giấc ngủ của một kẻ hấp hối đang kề gần cái chết, hán may ra có ai đến cứu hán kịp thời...

Rồi thì may mắn đã đến với hán, sự may đem lại bởi một con chó lông xù đã đánh hơi tìm thấy nơi hán nằm, bới tuyết lên đề lộ hán ra và nằm ủ lên hán...

Dần dần hán tỉnh lại, mở mắt hán thấy con chó đang thè lưỡi mềm và nóng hổi liếm vào mặt lạnh buốt của hán. « Chắc là con chó của tu viện Thánh Béc Na » hán nghĩ, rồi hán với túi thức ăn và thùng rượu nhỏ buộc nơi cổ con chó. Chờ cho hán ăn và uống xong con Ba Ry mới quay trở lại về phía Su huynh Bôn cách đó không xa. Vị tu sĩ đến gần chỗ hán nằm, cởi chiếc áo choàng ra đắp cho hán, rồi trong khi con Ba Ry chạy về tu viện kêu thêm mấy vị tu sĩ khác đến giúp sức, Su huynh Bôn xoa chà khắp thân thể hán cho nóng. Một chập sau hán có thể tự ngồi dậy.

« Đừng có nói » ông dịu dàng nói với hán khi hán định mở mồm ngỏ lời cảm ơn « Ông cần giữ sức đề tỉnh dưỡng vì mới thoát chết ». Rồi hán được đưa về tu viện, bên bếp sưởi ấm cúng, thức ăn nóng và rượu nóng đang sẵn sàng đợi hán. Sau khi ăn no và sưởi ấm, hán lên giường nằm vui dưới lớp chăn len êm ấm, tự nhiên hán ứa đôi hàng giọt lệ nơi khóe mắt vì cảm động...

Sau vài ngày nghỉ ngơi dưỡng sức, hán kiêu từ, rời tu viện đề lên đường trở về nhà. Su huynh Bôn và

con chó Ba-Ry đưa tiễn hán đến bia rừng thì họ dừng lại, tại đây chỉ có tuyết rơi nhẹ, 1 con đường mòn dốc lộ ra ven bia rừng, « Bây giờ ông không còn cần sự trợ giúp của chúng tôi nữa. Con đường về nhà nằm rõ ràng ngay trước mặt ông ». Su huynh Bôn nói.

« Xin ông vui lòng nhận cho món tiền nhỏ mọn này, nó tuy ít ỏi nhưng tôi dâng ông với tất cả tấm lòng thành kính tri ân của tôi » người nhà quê nói và hán moi mấy đồng bạc trong cái ví rách cũ của hán kính cần trao cho Su huynh Bôn. Su huynh lắc đầu từ chối và nói : « Ông hãy cất tiền đi, sự cứu giúp những người hoạn nạn là bổn phận của chúng tôi, đó là một bổn phận đã có từ lâu, từ ngày Thánh Béc-Na còn sống. Hơn nữa ngoài tôi ra ông còn mắc nợ con chó Ba-Ry này mà nó lại không biết tiêu tiền ». Người nhà quê cảm động quý xuống đề nhận phép lành của Su huynh Bôn ban cho rồi hán lên đường trở về quê cũ. Su huynh Bôn và Ba-Ry đứng nhìn cho đến khi bóng hán khuất xa. Ông quay trở lại nói với Ba Ry : « May đã làm được 1 việc phi thường, Ba-Ry !... Thôi chúng ta hãy quay trở về tu viện ».

Thời gian trôi qua, vị tu sĩ đáng kính nói trên trở về già, chết, rồi có người khác đến đề tiếp tục sứ mệnh của ông, nhưng chuyện con chó Ba Ry đã cứu sống hơn 40 người lâm nạn trên đỉnh núi Alps vẫn còn được lưu truyền mãi mãi, và vẫn được nhắc tới bên đồng lửa ấm cúng của tu viện, đề kết luận câu chuyện, vị tu sĩ gập quyển nhật ký lại và nói : « Giống chó Béc-Na thật là phi thường, nhưng con chó phi thường và dũng cảm nhất vẫn là con Ba-Ry ».

Văn Việt

thiều nhi / 5

CÁC EM LÂM KHÁN GIẢ BÓNG TRÒN

VẠN LÝ

TRÌNH ĐỘ THƯỜNG THỨC,

Trong các kỳ trước anh đã nói về môn thể thao vua tại Việt Nam, môn bóng tròn, tức đá banh đang thịnh hành tại xứ ta. Hẳn các em đã hiểu ít nhiều về môn thể thao này. Anh tin chắc rằng các em, cũng có em là cầu thủ, khán giả của môn chơi này. Như vậy các em đã biết rằng vai trò khán giả rất tế nhị. Trong các cuộc tranh tài quốc tế banh tròn, chúng ta có thể tự hào rằng khán giả Việt Nam ôn hòa, vô tư nhất. Các em có biết không năm 1970, trong giải Quốc Khánh Việt Nam, có một điều hãnh diện cho khán giả nhà là nhà điu đất Nam Dương (Indonesia) đã lên tiếng cảm ơn khán giả Việt Nam tại sân banh Cộng Hòa. Anh nhắc lại, là năm đó Việt Nam đoạt giải, Khmer hạng nhì, Mã Lai Á hạng ba và Nam Dương hạng tư. Cuộc tranh tài với 4 hội tham dự.

Cảm tình nồng hậu không dành trọn vẹn cho hội thắng hoặc hội đoạt giải, mà là hội nhã nhặn, tận tình tranh đấu, cố gắng trình diễn nghệ thuật. Khán giả bệnh hội yếu, khen hội hòa nhã, lễ độ là khán giả có một

trình độ thường thức nghệ thuật cao. Như vậy khán giả bóng tròn Việt Nam ở vào một mức độ cao. Theo nhà điu đất Nam Dương, là ông đã qua nhiều quốc gia, chịu ảnh hưởng nhiều trận thư hùng này lửa, nhưng chưa có nơi nào như tại Việt Nam. « Chúng tôi tranh đấu như tại sân nhà, có phần hơn thế nữa là đẳng khác. Chúng tôi thua vì thành phần kém và chỉ đưa một số tuyển thủ thiếu niên cho quen trận mạc. Xin quý ông chuyển lời, một lần nữa, cảm ơn khán giả quý quốc đã dành cho chúng tôi cảm tình nồng hậu và đó là món quà tinh thần lớn lao nhất từ trước đến giờ chúng tôi được nhận lãnh ».

Đó là lời nói chân thành của nhà điu đất Nam Dương đối với khán giả Việt Nam.

LÀM KHÁN GIẢ PHẢI NHƯ THẾ NÀO ?

KHÁN GIẢ TRUNG THÀNH

Trước đến nay, sách thể thao đã hiếm, trang nói về khán giả thể thao càng hiếm hơn nữa. Bất cứ cuộc trình diễn thể thao nào cũng phải có

khán giả. Càng đông khán giả đấu thủ càng hăng say tranh đấu, càng tận tình phô diễn nghệ thuật để vừa đẹp mắt người xem vừa thỏa sự tự mãn của đấu thủ.

Ở xứ ta chỉ trừ sân banh Cộng Hòa là thu tiền khán giả được, bởi lẽ các trận tranh tài quốc nội cũng như quốc tế đều được tổ chức tại đây với đầy đủ tiện nghi cho khán giả. Vì vậy, muốn đạt được một trình độ thường thức nghệ thuật banh tròn đến độ khá phải là một khán giả trung thành của môn này. Trong số các em không nhiều thì ít các em đều biết các cầu thủ thời danh như thủ môn Lâm Hồng Châu có lối đón đỡ thần tình, lối bắt banh gọn gàng. Thủ môn Dương Sắc Thái như nhà nghệ sĩ tùy hứng mỗi trận tranh hùng. Dương Văn Thà con thần mã xuyên sơn có tốc lực vọt nhanh hơn xe Honda của các em. Võ Bá Hùng lùn tịt có lối đá khôn ngoan mở ngõ đúng điệu. Không lẽ Trần Tiết Anh là vua phá lưới quốc tế nhưng thua tài tử Quang Đức Vinh ở giải vua phá lưới quốc nội năm 71. Là một khán giả say mê banh tròn mỗi khi một đội cầu quen thuộc ra sân,

người xem có thể đoán được kết quả trận đấu. Tuy nhiên khán giả đôi khi cũng làm cho kết quả bất ngờ. Ví dụ như trận giữa Tân Gia Ba và Mã Lai Á năm 71, đôi bên không hơn nhau được trong giờ chính thức tỷ số 2-2. Kết quả không ngờ được của đoàn Tân Gia Ba trước Mã Lai Á. Vì với thành phần yếu Tân Gia Ba đã mở tỷ số và tranh đấu ngang ngửa với Mã Lai Á, dù thua bằng những quả đá phạt đền trong giờ đấu thêm. Năm đó tại bãi cỏ Cộng Hòa đoàn Mã Lai đoạt giải trước Việt Nam.

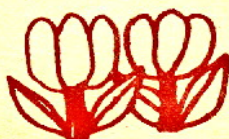
KHÁN GIẢ LÀ ÂN NHÂN :

Mỗi một khán giả chịu khó chen lấn để mua vé là một ân nhân của Tổng Cuộc, là một viên gạch đang vô tình xây nên cho làng thể thao Việt Nam và cũng là một người góp công lành mạnh hóa thanh thiếu niên. Xứ ta thể thao là một trò giải trí nhưng khán giả là một đại đa số cần phải có. Dù rằng những sân vận động lớn không có ở xứ ta để chứng minh thể thao đang bành trướng, nhưng thể thao vẫn ngấm ngấm hoạt động trong môi trường thiếu thốn của nó. Góp công sao cho đúng với ý nghĩa của người chân thành. Chúng ta thường bị lôi cuốn vào sự lợi dụng nên dễ có trường hợp chợ đen. Như vậy nếu chúng ta là một khán giả chân chính đừng bao giờ mua vé chợ đen, và coi cộp tức leo rào hoặc lên vào hàng ngũ tắt.

VÀO CỬA.

Các em có biết không, leo rào thường xảy ra nguy hiểm đến tính mạng và mất vẻ tự trọng. Có một lần anh thấy một em leo rào từ hông đường Tân Phước, bất ngờ bác cảnh sát lù lù hiện đến. Lúng túng thế nào em rơi phịch xuống đất bất tỉnh. Một lần khác, một em té bị cọc sắt vướng cánh tay treo thân mình em lúng lằng trông dễ sợ. Đó là chưa kể đến các em bị các cảnh sát tóm được dẫn đi trông như thể là tù nhân.

(còn 1 kỳ nữa)

CUỘC

THI

SÁNG TÁC

EM YÊU AI ?

ĐÌNH THUY MINH CHÂU

Bé đặt con Miu vào lòng và đưa tay vuốt nhẹ bộ lông óng mượt của nó. Bé vẫn thích làm bạn với con Miu hơn con Tou Tou, vì Tou Tou dữ lắm, nó hay theo liếm chân bé hoài đi. Bé « o xít » nó ra rồi đấy. Bây giờ bé chỉ chơi với con Miu thôi.

Mỗi buổi tối, khi cả gia đình sum họp ở trên nhà, bé ôm con Miu ngồi cạnh bên mẹ để nghe chị Thảo và anh Hiếu học bài. Con miu ngoan lắm, nó nằm cuộn tròn trên đi văng chăm chú nhìn chị Thảo học a, b, c. Thỉnh thoảng miu kêu lên « meo meo » thích thú vì chị Thảo đánh vần vấp bị ba la. Bé không biết chị Thảo học cái gì mà chị ấy khóc hoài « lêu lêu » nhé ! Mai một được đi học, bé sẽ chăm chỉ không khóc nhè như chị Thảo đâu. Tuy thế chị Thảo có cả một lô bài hát thật hay. Hôm trước chị ấy dạy bé hát : « Em có đôi bàn tay trắng trắng xinh, em không đọc cát đề dành ăn cơm ». Bài hát đó thật dễ, bé đọc có hai lần là thuộc liền hà. Bé hát cho Ba Mẹ và cả nhà nghe nữa. Chị Thủy khen nức nở làm mũi bé phồng to bằng... bằng quả cà chua í.

Bé đưa tay dụi mắt, cả nhà đang coi Tivi ở dưới nhà để mình bé ở đây. Chị Thủy từ dưới lên hỏi :

— Bé sao đó ? Buồn ngủ hả ?

Bé lắc đầu. Chị Thủy ngồi xuống bên bé, xốc bé vào lòng làm con miu hoảng sợ chạy mất. Nước mắt bé đã tươm đầy hai bên khóe, bé dậm chân :

— Tại chị dờ... hu... hu...

Chị Thủy vuốt tóc bé :

— Nín đi chị thương, vào ngủ kẻo ba đánh đòn !

— Hồng ! bé hồng ngủ đâu !

Vừa lúc ấy mẹ đi lên. Bé òa lên khóc to hơn nữa. Mẹ ngạc nhiên :

— Gì đó Thủy ?

— Bé Thuận không đi ngủ nè mẹ !

Bé chen vào :

— Hồng, con hồng buồn ngủ.

Mẹ ngồi xuống đi văng ôm bé vào lòng :

— Sao con khóc ! Nói mẹ nghe !

Lúc ấy cả nhà bu quanh bé. Bé gục đầu vào lòng mẹ :

— Hu... hu... con... khát... sữa... mà chị Thủy... biếu... con... ngủ, hu... hu... làm... con miu... chạy đi mất hu... hu...

Cả nhà ò lên cười. Bé xấu hổ ôm thật chặt lưng mẹ và đưa tay quệt nước mắt.

Một lát sau, chị Thủy lên đưa bình sữa. Bé túm lấy tu một hơi thật ngon lành. Chị Thảo thì thăm bên tai bé :

— Đừng khóc nữa, chị dạy cưng hát nghe !

Bé ngậm đầu núm vú khe khẽ gật đầu. Chị Thảo cất tiếng :

Nếu hỏi rằng em yêu ai ?

Thì em rằng em yêu Ba nè...

Thì em rằng em yêu Má nè...

Bé hỏi chị :

— Hồng có yêu con miu hả chị Thảo ?

Chị Thảo lúng túng nhìn quanh rồi kể vào tai bé :

— Chị hồng biết !

Chị Thảo và bé cười rộ rã.

Mẹ tát nhẹ vào má bé :

— Con khỉ ! lúc nãy khóc, bây giờ cười. Coi ! cái miệng méo xẹo kia !

Cả nhà cùng cười thật vui.

Bé lên giường ngủ làm bầm lại bài hát chị Thảo dạy :

Nếu hỏi rằng em yêu ai ?

Thì em rằng em yêu ba nè,

Thì em rằng em yêu má nè...

Bé mím cười đi vào giấc mộng.

Đôi môi hồng méo xệch và cặp mắt nhỏ vẫn còn đọng lại giọt nước mắt long lánh...

— Người nào thực hiện nhiều cuộc hành trình nhất thường là người chưa hề ý thức được là mình đi đâu.

Cromwell

Hoài Huy Thạch
(sưu tầm)

thiều nhi / 7

G I A I ? T R I

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

Ô CHỮ

HẢI ÂU

HOÀNG-VINH

A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L

NGANG :

- A — Đụng nhẹ
- B — Bị ức một cách bất công
- C — Máy — Tức trong lòng
- D — Theo sau 7 — Con điều hầu
- E — Lời thốt ra khi vui — Tiếng vang lớn
- F — Lúa non đề cấy — Gia vị cay
- G — Chỉ người đàn bà già — Người nào
- H — Chữ I và chữ T — Ganh (viết ngược)
- I — Anh của cha — Hình chụp — Rèn, tập
- J — Dữ tợn độc ác — Bến xe lửa — Câu nói đầu tiên khi vừa chợt hiểu ra — Chưa quyết định
- K — Lặng thính — Trắng tinh cũng gọi là trắng.. — Tiếng khóc
- L — Uyên chuyên, mềm mại — Lo ngại

DỌC :

- 1 — Tiếng đứa trẻ cười
- 2 — Xanh tươi còn gọi là xanh...
- 3 — Bê-En
- 4 — Hân (viết ngược)
- 5 — Đoạn gỗ đóng chặt xuống đất — Hết
- 6 — Lòng tốt — Giống như thế — Em gái của cha
- 7 — Nấp (núp) — A — Môn viết từng câu theo tiếng đọc — Vay, mượn
- 8 — Kế hoạch làm lên không đề ai biết — Khát thì... — N
- 9 — Hết thầy — Nhỏ hơn hồ là... — Tiếng cười lớn — G
- 10 — Lưu giữ — Mùa phượng nở.
- 11 — Dê dưới — Một thời gian ngắn.
- 12 — Sưng — Mỏ i tý
- 13 — Trái với khỏe
- 14 — Chẳng khó (viết ngược)
- 15 — Tránh.

MEO VẬT

TÂY RUỘT BÚT MÁY

Chao ơi ! Khò ghê cơ. Kỳ thi lục cá nguyệt sắp tới rồi, mà cây bút máy yêu quý của bạn lại « nũng nịu » xuống mực chả đều. Đừng vội lo,

thieu nhi/8

các bạn hãy lấy một bát nước ấm, cho một chút dấm vào bát nước đó. Rửa ruột bút máy bằng thứ nước đó, và sau rửa lại bằng nước lạnh. Thế là yên tâm nhé, khỏi lo cái bút máy « nũng nịu » nữa nghe.

THẢO QUYÊN
(Box 28 Biên Hòa)

TRẢ LỜI

ĐỒ VUI KỲ TRƯỚC

CUỘC ĐUA NGỰA KỲ QUẶC

ĐỀ : Hai người đồng ý với nhau sẽ cưỡi ngựa đua nhau một cách khác thường. Họ đồng ý rằng người nào mà ngựa của mình băng qua mức đến trước là người thua và người mà ngựa của mình qua mức đến thứ nhì là người thắng. Như vậy dĩ nhiên khi càng tới gần mức đến người nào cũng cố kèm cho ngựa của mình càng đi chậm đi, cho tới khi họ cùng ngừng lại, leo xuống và ngồi bên lề đường để bàn cãi tìm cách giải quyết. Ngay khi đó một người lạ đi tới, nghe đầu đuôi câu chuyện rồi đưa ra một đường lối giải quyết. Lập tức hai người kia nhảy lên ngựa và phóng hết sức về phía mức đến.

Người lạ kia đã đưa ra ý kiến như thế nào, vẫn giữ được đúng lời giao ước lúc đầu, lại khiến cho hai người vội vã thi hành ?

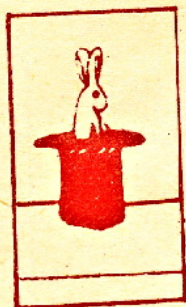
GIẢI : Người lạ đã đưa ra ý kiến là người nọ sẽ leo lên ngựa người kia, vì lời giao ước lúc đầu chỉ nói « người nào mà ngựa của mình băng qua mức đến... » chứ không nói bắt buộc người đó phải cưỡi ngựa của mình.

ĐỒ VUI HÀNG TUẦN

KIM ĐỒNG HỒ TRÙNG NHAU

ĐỀ : Hai chiếc kim đồng hồ cùng chập vào nhau lúc còi hự 12 giờ trưa. Từ đó đến 12 giờ đêm chúng còn trùng nhau bao nhiêu lần nữa ?

(Kỳ sau trả lời)

ẢO THUẬT

CÁ LỢI TRONG BÌNH MỰC !

Trình diễn :

Bạn giơ lên trước khán giả một bình chứa mực. Để chắc ăn, khán giả khỏi nghi ngờ, bạn giơ lên một màu giấy trắng rồi nhúng vào bình. Lúc nhấc giấy ra, tờ giấy bị mực nhuộm đen ở phần nhúng vào bình. Bây giờ bạn phủ lên bình mực một cái khăn tay... phủ phép rồi giơ cái khăn ra. Mọi người ngạc nhiên thấy, mực trong bình đã biến đi đâu mất, mà chỉ thấy có nước trong veo, bên trong có một con cá lợi tung tăng.

Vật dụng :

- 1 cái bình
- 1 tờ giấy than đánh máy (giấy carbone)

— Nước lã.

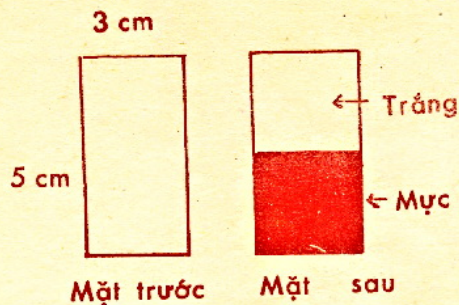
— 1 con cá vàng.

Sửa soạn :

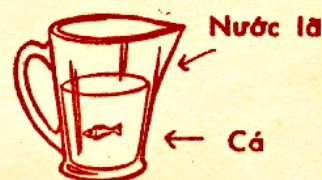
— Trước tiên bạn cắt một miếng giấy trắng hình chữ nhật cỡ 3×5 cm, mặt trước để trắng, mặt sau bôi mực đen đi một nửa (tờ giấy này dùng để gây ảo tưởng cho khán giả là trong bình có mực).

— Bạn cắt giấy than đặt ép sát vào lòng bình thủy tinh, bề cao lên tới nửa bình, để khi giơ lên, khán giả tưởng là bình mực.

— Đổ nước vào nửa bình, trong thả một con cá.

Kéo giấy than lên

Xảo thuật :

— Khi giơ mảnh giấy lên, bạn xoay mặt trắng về phía khán giả để ai cũng thấy tờ giấy còn trắng. Lúc nhúng vào bình rồi nhấc ra, bạn xoay mặt kia (đã bôi sẵn mực) về phía khán giả. Mọi người sẽ tưởng như

tờ giấy mới bị nhuộm mực và tin là trong bình có chứa mực thật.

— Lúc phủ cái khăn lên bình; bạn úm ba la, rồi nhấc khăn lên, bạn lẹ tay kéo tờ giấy than lên theo cái khăn. Như thế nước trong bình sẽ lộ ra, với cả chú cá lợi ở bên trong.

TRÒ CHƠI :

Cuộc tranh tài giữa NGƯỜI, VOI và KIẾN.

Luật tạo hóa, tuy vật phải sợ người, nhưng người phải sợ những con vật to lớn. Khờ thay những con vật to lớn nhiều khi phải khiếp đảm trước những con vật bé tí. Rõ là vòng luẩn quẩn. Nhưng, các bạn ơi, cái vòng luẩn quẩn đó là một trò chơi thú lắm. Trước hết, chỉ cần 1 khoảng sân nhỏ ; ít nhất là hai thước vuông, nhiều nhất có thể là 5 thước vuông, tùy theo số người dự (khoảng từ 6 người đến 20 người hay có thể nhiều hơn và từ 7 tuổi trở lên). Rồi chúng ta nhập cuộc đi. Một người lớn nhất sẽ ra giữa làm người điều khiển, tất cả nắm tay thành vòng (lại cũng vòng !) tròn bao quanh.

Động tác : kiến : đưa 1 ngón tay (biểu hiệu sự bé nhỏ)

Người : khoanh tay trước ngực.

Voi : Khoanh hai tay ra (biểu hiệu sự to lớn)

Cách chơi : Người điều khiển đi lần đến trước mặt từng người rồi thỉnh thoảng dừng lại trước một người và làm động tác của kiến thì ngay lập tức người đó phải làm liền động tác của người... nếu sai hoặc chậm sẽ bị phạt (lò cò, nhúng đầu,...) tùy theo ý muốn của người điều khiển, để thêm phần hào hứng có thể vừa làm vừa hát.

Ich lợi : Giúp cho chúng ta biết bình tĩnh đối phó với hoàn cảnh, không mất bình tĩnh trước những việc xảy ra bất thần, ngoài ra nó còn giúp ta nhanh nhẹn,...

Nào, chúng ta hãy bắt đầu chơi... Chúc các bạn vui vẻ nhiều.

LÊ THANH BÌNH
(Theo anh Quế Sơn — Sông Thần)

THỦ CÔNG :

GẤP CON CÁ VÀNG

Cách làm :

Bạn lấy một tờ giấy vuông xếp theo đường chấm h₁ thành h₂, trở bề sau gấp theo đường chấm h₃ thành h₄ trở bề sau gấp theo đường chấm h₅ thành h₆.

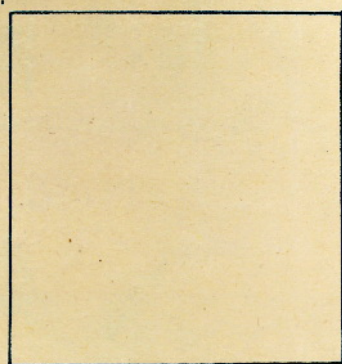
Lật lại bề lưng, bạn lồng nhẹ tay mở ra thành hình 8. Theo chiều mũi tên xếp lại thành h₉. Sau đó, bạn lật ngược lại thành h₁₀. Thế là bạn đã xong cái đuôi cá rồi đấy, bạn tiếp tục làm một cái như vậy nữa xếp theo đường chấm h₁₀ thành h₁₁; ta có một đầu cá. Bạn ráp lại như h₁₂ (lồng nhẹ hai đỉnh nhọn h₁₁ vào hai đầu ống của hình 10).

Xong bạn lấy 2 que nhỏ (chỉ 1/3) kẹp vào như h₁₂. Thế là xong con cá vàng rồi đấy.

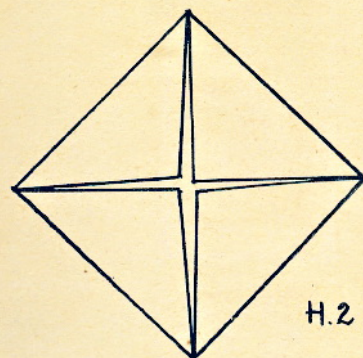
Bạn cầm hai đầu que di động vô ra, miệng cá sẽ nhấp lên xuống, trông thật lạ mắt.

Chúc bạn thành công.

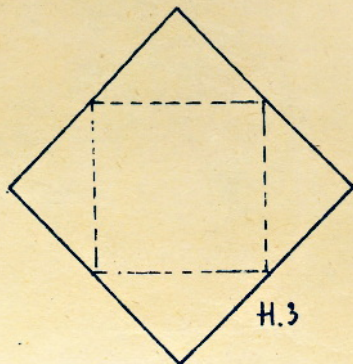
TRẦN ĐẦU
Đà Nẵng

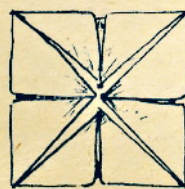
H.1

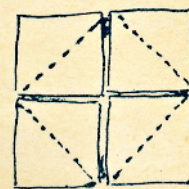
H.2

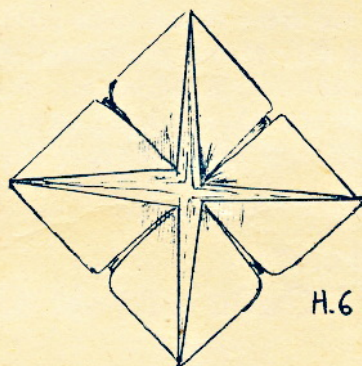
H.3

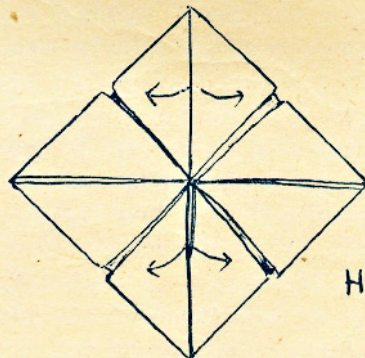
H.4

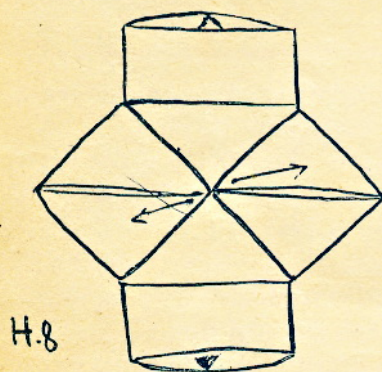
H.5

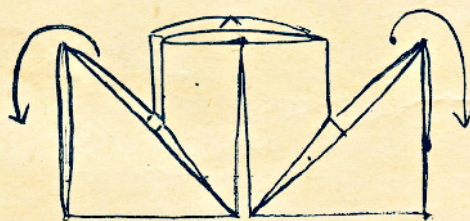
H.6

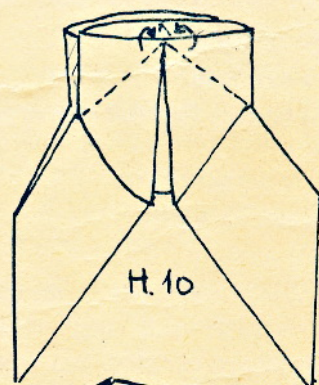
H.7

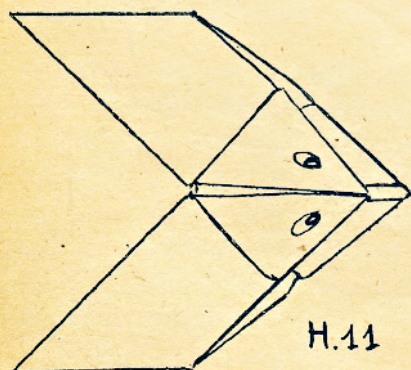
H.8

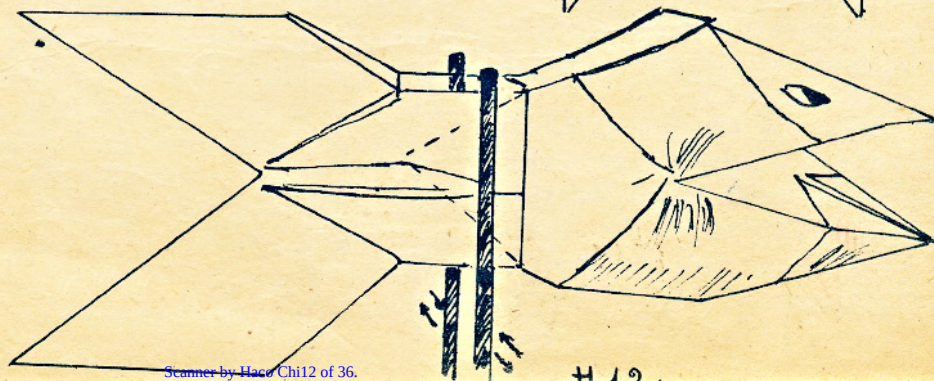
H.9

H.10

H.11

H.12

TRIỂN LÃM NỤ CƯỜI

SAU KHI XUẤT VIỆN

Một bác sĩ muốn thử trí óc của một người điên sắp xuất viện :

- À, ra bệnh viện (nhà thương điên Biên Hòa) này rồi anh làm gì ?
- Tôi hà, tôi sẽ về Saigon.
- Chi vậy ?
- Vô nhà thương Chợ Quán.
- ???!

VÔ DỊCH CHẠY BỘ

Một lực sĩ chạy bộ giữ chức suốt 5 năm trời được phỏng vấn :

- Xin cho biết nhờ phương pháp nào mà ông đã giữ chức vô địch khá lâu như vậy ?
- Nè nói nhỏ cho nghe, chẳng khó gì chỉ cần một chút thuốc ngủ vào khăn lau mặt của các lực sĩ khác.
- ???

HỌC TIẾNG VIỆT NAM

Một chàng Mẽo mới học tiếng Việt. Anh đã học câu :

- «Chào bà, chào ông, chào cô (tùy theo trường hợp).

Một hôm, anh gặp một người bạn gái :

Theo lối xã giao thông thường, anh chào :

- «Chào cô, chào bà, chào ông (tùy theo trường hợp).

LÊ ĐỨC MINH

8 Kiệt L.U.C I A Đệ - Lập - Bà Nà

XUNG HỒ

Thấy Tí xung hồ không thứ tự lễ phép, một hôm ba Bí nói :

- Là một học sinh con phải tỏ ra lễ độ. Đối với người nhiều tuổi hơn con. Con phải gọi bằng anh, chị, chú hoặc bác.

Bí đáp :

- Nhưng tại sao má lớn hơn ba đến bốn tuổi mà ba cứ gọi má là em mãi thế ?

ĐỒNG CẢNH NGỘ

Tèo gặp một ông cảnh sát bên mếu máo :

- Thưa bác, cháu bị mất chiếc

xe đạp ạ.

Ông cảnh sát gãi đầu :

- Khờ quá, bác cũng vừa mất một chiếc đây !

HUYỀN ĐĂNG KHOA
537 B Lê Văn Duyệt (Saigon) 10

TỪ HẢI CỤT TAY.

Vào giờ Việt văn

Giáo sư : — Trò Linh, qua tác phẩm «Đoạn trường tân thanh» trò thấy Từ Hải là người thế nào mà cụ Nguyễn Du đã ký thác sự mình vào đó.

Linh : — Thưa thầy, qua nhân vật Từ Hải, Nguyễn Du tiên sinh đã gửi gắm ước vọng tôn Lê, nhưng ước vọng đó không thành vì...

Giáo sư : — Vì sao ? Em hãy chứng minh...

Linh : — Vì Từ Hải là một người cụt tay ! Thầy hãy nhớ lại các câu «Tin vào gửi trước trung quân. Từ công riêng đã mười phân hồ đồ». Một tay gầy dựng cơ đồ...

Giáo sư : — Trời !!!!

KHÁNH VĂN NGỌC LINH
B.N TAM QUẠI HỘ HUỲNH T.Đ

TRÉO CÀNG... VỊT

Sửu đang ngồi đọc Thiếu Nhi, bỗng có một đứa trẻ chạy vào nói :

- Anh ơi, cái thằng cu Tý em anh nó vừa mới đánh em đó.

Sửu sùng quá vội kêu cu Tý về quỳnh cho một trận, lát sau Sửu kêu em nói :

- Em có biết tại sao anh đánh em không ?

Cu Tý : ... ?

Sửu : tại vì em đã đánh một đứa bé nhỏ hơn em.

Cu Tý mếu máo : hu ! hu ! chứ còn anh lớn hơn em anh đánh em thì sao ?

Sửu : nhưng mà... Trời.

NGUYỄN MINH THÀNH

315 Nguyễn Thiện Thuật - Saigon

CÂM VÀ ĐIỆC

Một bệnh nhân, vào phòng mạch, Bác sĩ hỏi :

- Anh bệnh gì ?

Bệnh nhân :

- Tôi bệnh điếc.

Bác sĩ :

- Anh nói gì ?

Bệnh nhân :

- À quên tôi bệnh câm.

Bác sĩ :

- ???

TRƯƠNG TU HUỆ
16 Đường Xóm Voi Chợ lớn

NEU NHƯ VẬY...

Sáng hôm ấy, có một tấm bảng treo trước cửa tiệm tạp hóa : «Trong ngày hôm nay thôi, tất cả đều bán hạ giá 9 giờ mở cửa». Mới 8 giờ mà khách hàng đã đứng nối đuôi dài thườn thượt chờ đợi. Bỗng có một ông lão bước đến, cố chen ra đến hàng đầu. Chỉ trong nháy mắt, ông ta bị tông trở lại ra sau. Lần sau ông ta lại chen như vậy... rồi cũng bị tông ra sau. Sau cùng ông ta ngất xỉu và chỉ tỉnh lại ở nhà thương. Bác sĩ đứng cạnh giường nói :

- Ông yếu như vậy mà cố chen lẫn làm gì ?

Lão già phun ra một cái răng gãy và nói :

- Hừ, nếu như vậy thì tôi không mở cửa hàng hôm nay...

TRẦN QUANG NGHĨA
491 Nhật Tảo Chợ lớn

Kỳ này mẩu chuyện ĐỒNG CẢNH NGỘ của HUỲNH ĐĂNG KHOA được chấm nhất. Quà tặng Em là một cuốn Người Đá của Lê Tót Điều.

NHỮNG CON CHIM KỲ DI

1.— CHIM CHẠY BỘ

Tại Phi Châu, nơi bãi cát có 1 giống chim to lớn gọi là Đà Điểu (Ostrich). Nó là giống chim to nhất trong loài chim, có con cao tới 2m50. Nó có 1 cái cổ ngắn và dài cùng đôi chân cao lênh khênh. Tuy là chim mà nó lại không biết bay mà chỉ đi hay chạy trên bộ. Vì tầm vóc cao lớn nên nó dễ nhận thấy kẻ thù từ xa, khi kẻ thù đến gần, nó bỏ chạy và chạy rất nhanh. Nó thường chạy trên 1 chu vi vòng tròn rộng lớn, rồi bị bắt, nó sẽ chống trả lại bằng cách dùng đôi chân dài và mạnh đá kẻ thù, nó thường hạ đối thủ bằng những cái đá hậu. Con Ngựa Vằn (Zebra) và Sơn-Dương là đôi bạn thân của nó, chúng thường thích đi tản bộ với nhau và bắt những con vật nhỏ hay côn trùng cho Đà Điểu ăn. Đà Điểu Cái thì không cao lớn như con đực, vì vậy trông nó rất đẹp, lông nó toàn 1 màu cát xám, màu xám này giúp nó dễ lẫn với bãi cát khi nó nằm ấp trứng. Nhiều con Đà Điểu đẻ chung trong 1 tổ trứng, có ổ có tới 20 trái trứng to lớn. Khi trời lạnh, ban ngày con Đà Điểu cái nằm ấp trứng và ban đêm thì đến lượt con đực. Trong khi nằm ấp trứng, nó giấu chiếc đầu dài ngắn của nó nằm dài trên bãi cát để kẻ thù ở xa khỏi nhận ra nó.

VỊT MÒ

Chim Đà Điểu (OSTRICH)

những viên Hồng ngọc có cánh biết bay. Tuy nhỏ bé nhưng nó rất can đảm và có thể chống trả mọi kẻ thù, ngay cả Diều Hâu nó cũng dám dọa nạt để xua đuổi.

Nó thường ăn từ 50 đến 60 bữa một hoa trong 1 ngày. Nó bay là là từ hoa này đến hoa nọ, hút chiếc mồi dài vào trong nhị hoa hút mật. Chất đường ngọt ở mật hoa giúp cho nó thêm dẻo dai và nhiều nghị lực.

2.— CHIM HỒNG NGỌC

Chim Sâu (Humming-Bird) là 1 giống chim độc nhất có thể bay giật lùi, bay thẳng lên cao, hạ thẳng xuống đất hay bay thẳng sang 2 bên, hơn nữa nó còn có thể bay ngửa vì vậy nó giống 1 chiếc Trực thăng tí hon. Nó là giống chim nhỏ trong loài chim, con to nhất cũng chỉ lớn gần bằng 8cm. Có rất nhiều loại chim sâu và chúng rất đẹp, trông chúng như

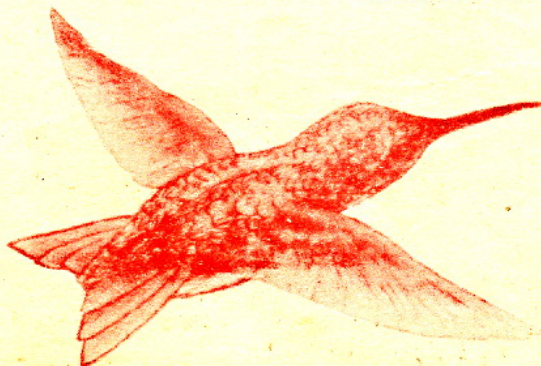
thieu nhi/12

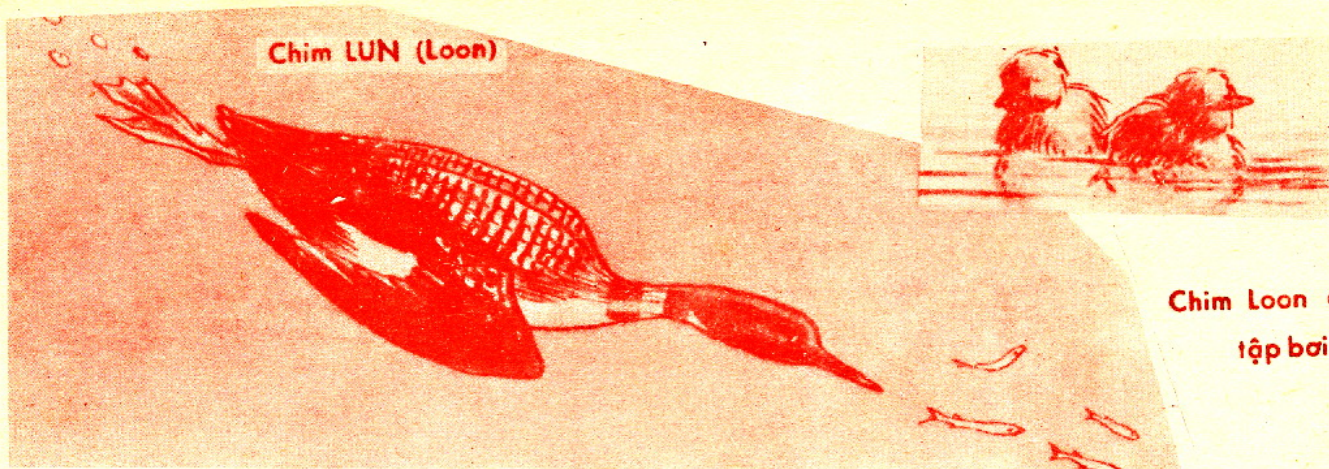
Về mùa Đông, nó thường bay suốt ngày đêm xa hàng 500 hay 600 dặm (1 dặm = 1km600) vượt qua Đại dương để tìm nơi ấm áp trú ngụ. Trước khi bay tìm tổ ấm, nó thường ăn thật nhiều để tích trữ lương thực trong mình sống trong suốt mùa Đông lạnh giá vì vậy thời gian này nó rất mập. Người ta không thể hiểu nổi con chim sâu bé nhỏ làm sao mà lại bay xa hàng 5 hay 600 dặm mà không cần nghỉ ngơi và ăn uống. Nhưng đó là 1 điều thực mà nó vẫn làm hằng năm mỗi khi mùa Đông sắp tới.

3.— CHIM TÀU NGẦM

Chim Lun (Loon) là 1 giống chim bơi giỏi nhất trong loài chim, nó có thể bơi nhanh nhất, lặn sâu nhất, ở lâu dưới nước hơn cả các loài chim khác. Đôi chân của nó ở gần đuôi nên nhờ vậy mà nó bơi giỏi. Chim Lun cũng bay khá nữa, nó có thể bay với tốc độ 1 dặm trong 1 phút. Nó không thể cất cánh bay ngay từ mặt đất được mà phải bơi lướt trên mặt nước 1 khoảng độ non nửa cây số để lấy đà rồi mới cất cánh bay được, khi hạ cánh nó cũng không thể đậu nhẹ nhàng trên mặt đất mà phải rơi bồm xuống nước. Nó thích sống dưới nước hơn trên cạn và chỉ lên cạn khi đẻ trứng. trong 1 cái tổ làm sẵn trên cạn. Khi trứng nở thành những chim Lun con, chim con mới nở bỏ đất cạn và lặn xuống sống dưới nước. Bố mẹ chăm nom và dạy chúng bơi, mới đầu nó công chúng trên lưng rồi lặn dần xuống sâu, chỉ thò chiếc đầu khỏi mặt nước dần dần khi quen với nước chim con bắt đầu

Chim Sâu (Humming-Bird)

Chim LUN (Loon)

Chim Loon con
tập bơi

tự tập bơi lấy 1 mình.

Tật xấu nhất và kỳ dị nhất của giống chim Lun là tiếng kêu của nó nghe như tiếng hét thất thanh của người bị nạn kêu cứu, hay như tiếng cười tru chèo của con ma hay kẻ điên dại trong những chuyện quái đản. Cũng vì tiếng kêu này mà người ta mới gọi nó là chim Loon (Loon là âm tắt của chữ Lunatic có nghĩa là điên rồ, sợ hãi) cho nên các cụ thường nói là «Điên như chim Lun».

4.— CHIM CHỈ ĐIỀM hay CHIM DẪN ĐƯỜNG

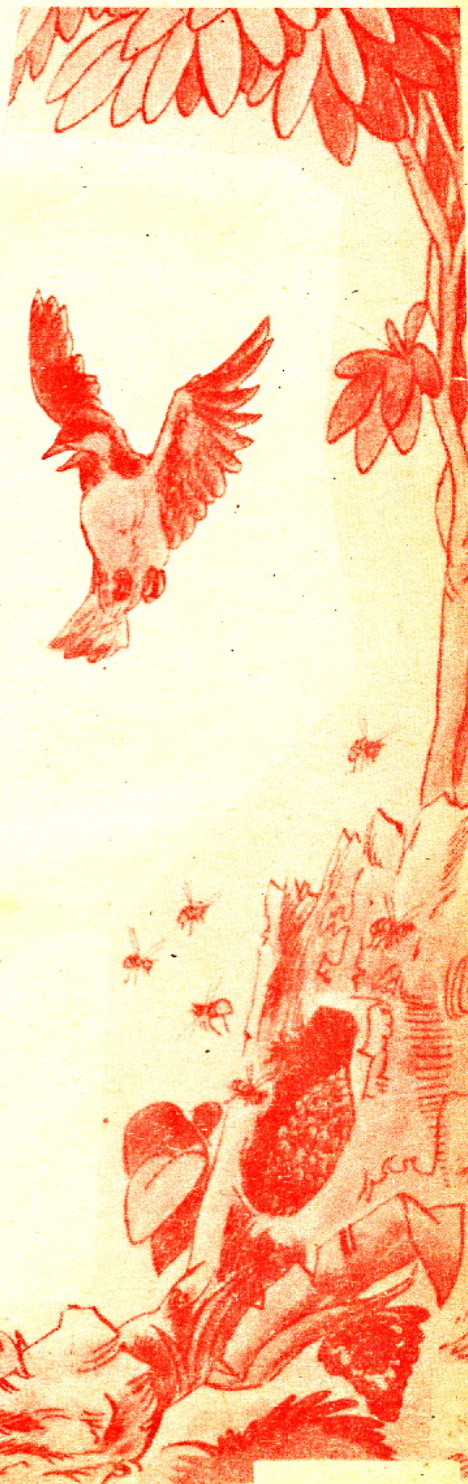
Tại Phi Châu có 1 giống chim nhỏ gọi là Chim chỉ điềm để tìm mật ong, để dẫn đường. Dân Phi Châu biết rõ giống chim này nên khi họ cần tìm tổ ong, nó kêu chiếp chiếp để báo hiệu, rồi nó bay trước dẫn đường, người chỉ việc nhanh chân theo nó, đôi khi dọc đường nó dừng lại đậu trên cành cây để chờ và miệng luôn kêu chiếp chiếp để báo hiệu cho người ta khỏi lạc nó. Cứ như vậy cho tới khi tới chỗ tổ ong nó ngừng bay, đậu trên 1 cành cây có tổ ong. Tự nó không thể chui vào trong tổ ong được nên

mới nhờ người ta, loài người thì thích mật, còn nó chỉ thích sáp ong do đó cả người lẫn chim đều hài lòng khi tìm được 1 tổ ong.

5.— CHIM ĐẦU BÚA

Nếu bạn quan sát 1 con chim gõ mõ (Woodpecker) trong 1 khu rừng, bạn sẽ thấy nó chậm rãi leo lên bên 1 sườn thân cây rồi ngừng lại, ghé áp đầu vào thân cây nghe ngóng, nó lắng nghe để tìm tiếng động của những con sâu đang đục rũa trong thân cây, nếu chỗ nào nó nghe thấy có sâu bên trong lập tức nó tựa cái đuôi cứng vào thân cây rồi thì «Rat-a-tat-tat-» nó bò liên hồi bằng chiếc mỏ sắc và cứng vào thân cây để khoét thủng 1 cái lỗ rồi thè cái lưỡi dẻo và dài vào trong lỗ đó để bắt sâu.

Chim Gõ Mõ không phải chỉ dùng đầu để đục thân cây bắt sâu mà nó còn dùng đầu để gõ cốc cốc vào mái nhà hay 1 khúc gỗ khô để báo hiệu cho các con chim khác biết chỗ nó đang ở. Nó có thể đục 1 cái lỗ lớn trên thân cây để cùng con cái làm tổ uyên ương và lót ổ bằng những vỏ bào

Chim Chỉ Điềm để tìm Mật Ong
(HONEY GUIDE)

mà nó vừa đục ở thân cây ra, rồi thì trong tổ ấm đó, con cái đẻ trứng và ấp nở thành những chim Gõ Mõ con đẻ rồi nhón lên chúng lại tiếp tục truyền thống gõ mõ của cha mẹ chúng

6 - CHIM LÀM LỀU

Bạn có thể tin rằng chim có thể làm được nhà ở không ? Chắc bạn không tin vậy ! Nhưng đó là sự thực Tại New-Guinea, những nhà thám hiểm thoát mới nhìn thấy những cái lều bên gốc cây họ tưởng là do những đứa trẻ con làm nên để chơi, nhưng không phải, đó là cả 1 công trình kiến trúc tuyệt vời của 1 giống chim gọi là Chim làm Lều (Bowerbird). Có nhiều lều có cả mái che, có cái chia từng buồng nhỏ. Có loại chim làm những khu vườn bằng rêu chung quanh 1 gốc cây lớn, rồi nó tha những cành cây và làm lều trên khu vườn rêu đó có lều cao tới 10m. Nó còn trang hoàng cho khu vườn và lều của nó bằng cách tha những lá cây, rêu, và cây dương xỉ về chất chung quanh, đôi khi nó tha cả những nhánh dâu có trái non hoặc hoa về cắm quanh lều và vườn. Khi hoa héo, nó nhặt bỏ đi và thế bằng hoa tươi khác.

Đặc biệt có giống chim làm lều Xanh (Blue Satin Bower Bird) làm lều bằng cách tha những cành cây nhỏ về rải làm nệm, rồi ở giữa cái

nệm đó nó làm 2 bức tường cao cũng bằng cành cây, đặc biệt giống chim này chỉ thích màu xanh nên nó trang hoàng lều rất toàn 1 màu xanh lơ giống như màu lông của nó : nó kiếm hoa : lá cây, lông chim rụng, vỏ cây và cành dâu màu xanh về chất chung quanh lều. Hơn nữa nó có thể sơn bên trong lều cũng màu xanh bằng cách dùng than trộn với nước trái dâu và dùng mỏ ngậm 1 miếng vỏ cây để làm cọ sơn sơn lều. Nó phải mất hàng tháng ròng mới làm xong cái lều. Trong khi nó đang làm lều, nếu có 1 con cái nào tới gần, thì nó ngừng công việc và nhảy múa chung quanh con cái ve vãn, nếu con cái ưng cái lều và chui vào trong thì từ đó chúng chung sống với nhau trong tổ uyên ương đó. Nhưng không phải con cái sẽ sống suốt đời và sinh sản trong lều đó đâu. Tới thời kỳ sinh nở, con cái bỏ, bay đi 1 chỗ xa xôi khác, tự làm 1 cái ổ êm ái và bằng phẳng trên 1 cành cây cao rồi đẻ và ấp trứng, con đẻ vẫn ở lại lều và không cần đề ý đến con cái nữa cũng như nó không hề biết con nó như thế nào mà chỉ chăm chú chăm sóc và trang hoàng cái lều, 1 công trình kiến trúc tuyệt tác của nó.

VỊT MỎ

Chim GÕ MỖ

(Wood-Pecker)

Chim Làm Lều
(BOWER-BIRD)

CÂY NHÂN SINH

Truyện cổ tích HOA TƯỜNG DUNG kể

(tiếp và hết)

Đoan lễ phép chào Mèo và chạy tới khu vườn trồng cây nhân sinh chỉ còn có cách nó một trăm bước. Nó sợ một trở ngại nào mới sẽ làm chậm bước chân; nhưng cuối cùng nó đi tới hàng rào của khu vườn. Nó tìm cửa và tìm ra ngay vì khu vườn không lớn; nhưng có bao nhiêu là thứ cây lạ nên nó không biết cây nhân sinh là cây nào.

May mắn nó nhớ lại bà tiên Phúc Hậu đã bảo hãy gọi ông y sĩ trồng khu vườn này, nó bèn cất cao giọng gọi. Nó vừa gọi đã nghe tiếng động trong những cây ở gần nó. Nó thấy một người bé nhỏ bước ra, ông này cầm trong tay một quyển sách, mắt đeo kính và mặc một chiếc áo choàng đen của y sĩ.

Ông y sĩ nói :

— Mày tìm gì vậy nhỏ ? Và làm sao mày lên đến đây được ?

— Thưa ông y sĩ, bà tiên Phúc Hậu bảo tôi lên đây xin cây nhân sinh để chữa bệnh cho mẹ tôi đang hấp hối.

Ông y sĩ nhỏ bé cất mũ nói :

— Ai đến do lời bà tiên Phúc Hậu mách bảo đều là quý khách. Đến đây nhỏ. Tôi sẽ cho em thứ cây mà em tìm.

Ông chui vào khu vườn. Đoan đi theo một cách khó nhọc, vì ông biến mất sau những thân cây. Cuối cùng họ đến cạnh một cây trồng riêng biệt : ông y sĩ lôi trong túi ra một con dao quắm nhỏ, cắt một nhánh trao cho Đoan. Ông nói :

— Đây, hãy dùng theo lời bà tiên đã chỉ dẫn; nhưng đừng để rời khỏi tay, bởi vì nếu em đặt nó bất kỳ ở chỗ nào, nó sẽ thoát đi không bao giờ có thể thấy lại.

Đoan muốn nói lời cảm ơn nhưng ông y sĩ đã biến dạng sau những cây thuốc, để Đoan đứng lại một mình.

— Bây giờ tôi làm sao về nhà cho nhanh ? Nếu trở xuống tôi lại gặp những trở ngại như lúc đi lên, tôi sẽ đánh mất cây nhân sinh, cây nhân sinh quý hiếm làm cho mẹ tôi sống lại.

May thay Đoan nhớ đến cây gậy Sói đã cho nó. Nó tự nhủ :

— Xem thử có thật là nó có quyền phép đưa ta về nhà không.

trong đó bước ra một đoàn thợ nhỏ nhắn lớn bằng con ong, đông chật cả phòng. Họ bắt đầu làm việc thật khéo léo và nhanh nhẹn, chỉ trong một khắc đồng hồ họ đã xây được một ngôi nhà xinh xắn giữa một khu vườn lớn bên cạnh một cánh rừng và một đồng cỏ tươi đẹp.

Bà tiên nói :

— Tất cả thuộc về em. Cây cỏ gai của ông Không Lồ sẽ cung cấp những gì em còn thiếu, chiếc gậy của Sói sẽ đưa em đi tới nơi nào em muốn, và chiếc móng của Mèo sẽ gìn giữ sức khoẻ và tuổi trẻ cho em cũng như cho mẹ em. Từ giờ em Đoan, hãy sống sung sướng và đừng quên hạnh kiểm và lòng hiếu thảo luôn luôn được thưởng.

Đoan phục xuống dưới gối bà tiên. Bà đưa tay cho nó hôn, mỉm cười và biến mất.

Bà mẹ của Đoan rất muốn nhòm dậy để nhìn và ca ngợi ngôi nhà, khu vườn, khu rừng và cánh đồng, nhưng bà không có áo dài, trong lúc đau bà đã bảo Đoan bán tất cả mọi thứ để Đoan có cơm ăn. Bà nói :

— Than ôi ! con ơi, mẹ không thể ngồi dậy, mẹ không có áo mặc, không có giày đi.

Đoan kêu lên :

— Mẹ sẽ có tất cả những thứ đó.

Kéo cây cỏ gai trong túi ra, Đoan sờ vào nó, vừa mong muốn có áo dài, giày cho mẹ, áo quần cho chính nó.

Tức thì, từ trong nhà chứa đầy quần áo, bà mẹ mặc một chiếc áo dài sang trọng. Đoan mặc một bộ đồ lớn bằng vải đắt tiền; Đoan có giày đẹp mẹ nó cũng thế. Bà mẹ nhòm dậy đi với Đoan khắp nhà; trong ngôi nhà mới không thiếu thức gì, chỗ nào cũng có bàn ghế tiện lợi và đơn giản; nhà bếp chứa đầy song chảo và nồi niêu; nhưng ở trong không có gì. Đoan sờ vào cây cỏ gai và cầu mong có một bữa ăn ngon dọn sẵn. Thế là một mâm cơm thịnh soạn bày ra trước mắt hai mẹ con. Họ ngồi vào mâm cơm và ăn uống ngon lành.

Khi đã ăn no rồi, bà mẹ và Đoan dọn dẹp mâm cơm và rửa chén bát.

(xem tiếp trang 19)

thiếu nhi/15

VƯỜN HỒNG

Thư của em P. Saigon :

HỎI :... Em là phái mạnh, nhưng mỗi khi làm việc vất ở nhà, như : lau nhà, nấu cơm v.v... em thường hát nhỏ nhỏ những bài mà em thuộc trong lúc đi cắm trại : « Nối vòng tay lớn » « Hát cho dân tôi nghe » « Dậy mà đi » v.v...

Thế mà bà hàng xóm nhà đối diện, qua nhà em mách với má em rằng « Xướng ca vô loại, con tôi mà ca hát hay đọc sách truyện gì, tôi trừng trị thẳng tay. » Từ đó, má em bắt đầu rầy em mỗi khi nghe em hát. Chị ơi, em chỉ ca hát và đọc những sách lành mạnh, Tại sao lại bị gán cho tiếng xấu là « vô loại ». Em đúng hay sai ?

Trả lời : Có nhiều vấn đề hai quan niệm của người xưa và người nay vẫn giống nhau. Nhưng cũng có những điều hai quan niệm trái ngược hẳn nhau. Thí dụ quan niệm các cụ xưa là « Nam nữ thụ thụ bất thân », phái nam và phái nữ không hề được đụng chạm vào nhau. Thậm chí khi hoàng hậu đau, quan ngự y (thầy lang của triều đình) cũng không được cầm tay bắt mạch, mà cung nữ phải buộc một sợi chỉ vào cổ tay hoàng hậu, quan ngự y ngồi ở xa, cầm sợi chỉ mà nghe nhịp mau chậm mà thôi.

Nếu ngày nay còn giữ nếp sống ấy thì chắc sinh hoạt của dân chúng lắm cái rắc rối, ví dụ phải có riêng xe lam chở đàn bà, nữ bác sĩ và nhà thương chữa nữ bệnh nhân riêng v.v... Cho nên không nhất thiết rằng cứ quan niệm của cò nhân là cái gì cũng hay, cũng đúng cả. Bất chước các cụ một cách cứng nhắc, chính các cụ cũng gọi những người đó là hủ nho đấy em ạ.

Câu « Xướng ca vô loại » có nghĩa chê rằng giới xướng ca không trật tự thứ bậc gì cả, các cụ không xếp họ vào các thành phần trong xã hội. Tại vì khi xưa giới xướng ca chỉ chung tất cả những người làm nghề hát xướng, rong chơi, đóng kịch, đóng tuồng để mua vui cho thiên hạ. Gánh hát có một số đào kép, có khi là gia đình : cha mẹ vợ con tụ lại với nhau. Tới khi diễn xuất thì cứ theo nhu cầu của tuồng tích mà chia nhau các vai, thành ra lắm khi ông bố lại đóng vai lão bộc, cậu con vai Công tử con chủ nhà, bà mẹ làm Hoàng Hậu, cậu bé út thủ vai Ấu Chúa, cứ lộn bậy cả lên. Buổi hát sau cũng lại bầy nhiều diễn viên, lại thủ các vai khác nhau, nhu cầu cần gì thì diễn viên phải đóng vai đó, đâu có chọn lựa theo tôn ti gia tộc ngoài đời được. Thành ra chẳng còn có thể thống gì cả.

Các cụ không thể chịu được cảnh ông bố ruột lại quì trước mặt cậu con trai nhỏ mà thưa :

— « Dám thưa công tử... »

Mặc dù trước lúc sắm vai công tử cậu con trai mới bị bố tát cho một cái về tội ăn vụng (thí dụ).

Quan niệm của các cụ xưa về phương diện này cũng đúng. Nhưng nay ta phóng khoáng hơn. Đời sống rộng rãi không gò bó, người diễn viên được tôn trọng, và đời nghệ thuật tách riêng ra khỏi đời sống riêng tư rồi.

Quan niệm mới cởi mở hơn, mọi người được tự do bộc lộ tình cảm vui buồn, và còn được khuyến khích cười đùa vui vẻ để làm cho mọi người được vui lây. (Ngày xưa các cụ không cho bộc lộ tình cảm. Vui buồn đều để trong lòng. Thái độ phải rất ôn hòa và bình thản mới là người có giáo dục).

Bà hàng xóm nhà em có tính lạnh lùng khó khăn như vậy, gia đình bà chắc là buồn tẻ lắm. Sao bà còn muốn cho gia đình người khác phải buồn lây ?

Vậy chị đề nghị thế này :

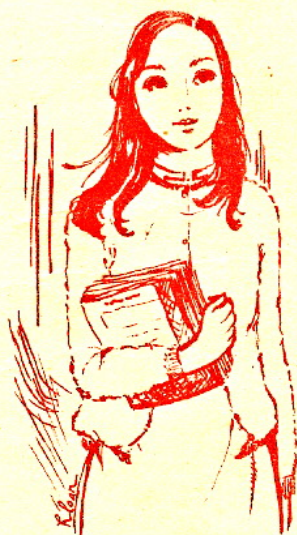
1) Em đưa cho ba má coi các sách báo của em và nói rõ điều lợi của sự đọc sách báo hay.

2) Em cứ hát nhưng em hát nhỏ thôi, để cho nhà khỏi bị ồn ào (có lẽ em hát hơi lớn nên bà hàng xóm nghe thấy và khó chịu).

3) Thi giờ rảnh rỗi em đọc những bài báo hay, chuyện lạ bốn phương, truyện tình cảm, vui cười cho má nghe, chị tin rằng chỉ một thời gian ngắn là má sẽ thành đồng minh của em liền.

Chúc em được như ý.

Chị Đ.P.K

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

GỬI THƯ

Bên cạnh đây là mẫu một bao thư.
Các em nên lưu ý thêm:

- Khi dán, nên bôi keo cho gọn, đừng lem ra lung tung, keo dính cả vào tờ thư ở bên trong, chùng lầy ra, rách chữ, mất cả nghĩa.

- Không bao giờ bấm kim thay cho hồ vì người nhận được cây mồi mới lấy được thư, rất là bức mình, và cũng bị rách thư.

- Gấp thư theo cách giản dị nhất để người nhận đỡ mất thì giờ và giấy thư khỏi bị nát. Đừng gấp theo kiểu lồi thoi, lập dị, dễ bị mất cảm tình của người nhận.

Người gửi: Nguyễn Văn X, 132 Lê Văn Duyệt - Sài Gòn

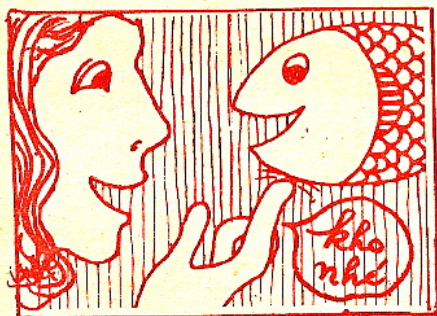
TEM

Hình gửi Tòa soạn Thiếu Nhi
159. Thiếu Nhi (Phụ Nhuận)
SÀI - GÒN

- Dán 10 \$ tem ở góc bên mặt bao thư, (nếu gửi trong nước). Đừng dán trên hoặc dưới 10 đồng.

- Bao thư có loại ghi tiếng Anh có chữ « From... » có nghĩa « từ » và « To... » có nghĩa « tới. » Đừng để « From Tòa soạn Thiếu Nhi » « To... tên em » là sai.

- Sau cùng, nếu là bài gửi đăng các em nhớ viết một mặt giấy, các hình vẽ vẽ bằng mực đen, ở dưới mỗi bài nhớ ghi địa chỉ rõ ràng để sau khi loại bỏ phong bì đi rồi, tòa soạn vẫn còn địa chỉ của các em trên bài viết.

TAY NGỌC BÊN BẾP HỒNG

Canh khoai mỡ

Khoai mỡ là củ khoai to lắm, hỏi bà hàng rau om, me, các thứ rau thơm là biết liền.

Vật liệu:

Nửa ký khoai

100 gr thịt nạc

100 gr tôm bạc

Nước mắm, muối, tiêu, hành lá, ngò om.

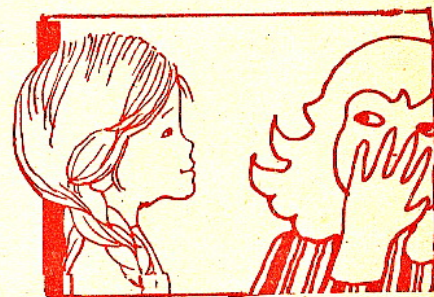
Cách làm:

Xẻ dọc miếng khoai ra làm hai

rồi lấy muỗng (muỗng loại mỏng nội hóa mới bén), nạo thiệt mỏng rồi cho vô nửa muỗng nhỏ muối hòa với 1 muỗng nước. Tép lột vỏ, thịt xắt nhỏ, bỏ chung vô quét nhuyễn hoặc băm nhỏ chung với 2 tép hành xắt nhỏ, chút tiêu (bằng hột bắp) chừng nhuyễn đều bỏ vô 1 muỗng café nước mắm đảo cho đều.

Bắc sòng lên bếp để vô hai tô nước, cho bột ngọt (bằng nửa đốt ngón tay út nhỏ) và một muỗng canh nước mắm, chừng sôi lấy dĩa xắt từ miếng khoai bỏ vô, bỏ hết khoai rồi chờ sôi hớt bọt bỏ đi, xong gấp tới thịt tôm bỏ vô (gấp bứt ra chừng đốt ngón tay một), chờ sôi lên nêm nếm lại cho vừa. Sau khi sôi 5 phút là canh chín. Múc ra tô để ngò om xắt nhỏ và tiêu lên trên.

Lời dặn: Mua khoai lựa củ nào mẩy đều (nghĩa là tròn trĩnh mập mạp ý mà) da trơn láng thì khoai không sượng, nấu ăn mới bùi và nhuyễn mịn. Canh này có thể ăn thay cơm như một loại cháo, mát lắm các em ạ.

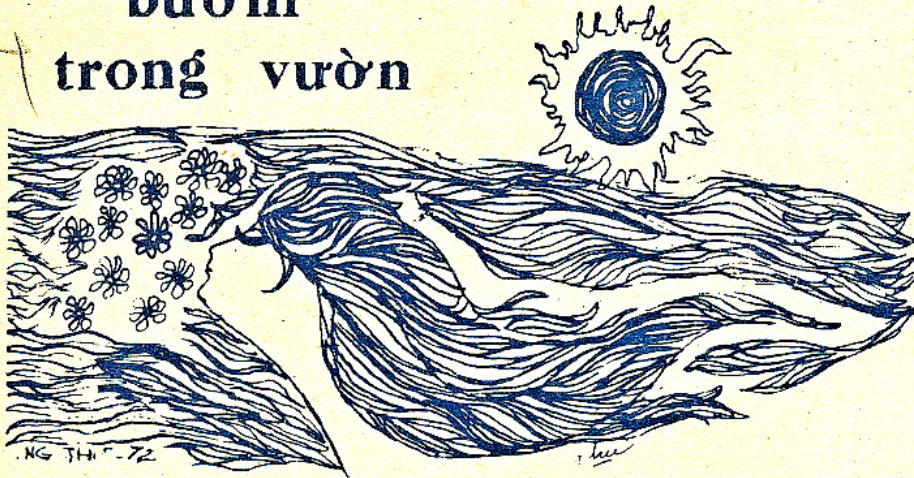
Vài lời dặn nhỏ bên tai

- Muốn bóc vỏ trứng luộc để dâng, khỏi trầy trụa, ngay khi trứng chín rồi em vớt ra khỏi sòng nước sôi và nhúng ngay vào nước lạnh cho nguội.

- Nhựa mít dính vào tay, các em hãy lấy dẻ thấm dầu hôi mà lau, xong rửa lại bằng xà bông là sạch liền.

- Các em bé đi học thường đem theo lọ mực, mãi chạy nhảy nhiều khi mực sánh ra ngoài dơ cả tay. Vậy em hãy để lọ mực vào một cái túi nylon nhỏ mà cầm cho sạch sẽ.

bướm trong vườn

TÌM VỀ KỶ NIỆM

Từ dạo xa lìa nơi Quê Hương
Xa gian nhà nhỏ đứng ven đường
Mối trường yêu quý, Thôi! xa cách
Tìm lối yên bình trên bốn phương
Hôm nay quay gót trở về đây
Vẳng tiếng ru con... lẫn tiếng chầy
Trời ơi! Quê cũ buồn hiu quá!
Chỉ thấy trên trời mây trắng bay!
Con kênh lờ lững bên khóm tre
Mẹ tôi quét lá ở sau hè
Đau xót moi tìm trong kỷ niệm
Bóng dáng ngày xưa đâu vắng hoe!

TRINH CÔNG TRUYỀN
Bút nhóm: Sương Đêm

NỖI BUỒN ĐỆ TỬ

Hè lại đến cho lòng buồn nức nở
Bạn bè ơi còn niên học này thôi
Ngày mai đây ta cách biệt xa xôi
Sầu ly tán cho lòng này ử rử
Đầy kỷ niệm những chuỗi ngày tháng cũ
Bốn năm dài thương mến biết bao nhiều
Rời mai đây trong trống vắng cô liêu
Ngồi hồi tưởng từng nụ cười, khuôn mặt
Ôi kỷ niệm tuy êm đêm nhỏ nhạt
Thương làm sao và nuôi tiếc làm sao
Xin thời gian đừng thoáng vội qua mau
Cho dừng lại những ngày tàn niên khóa
Xin lắng lắng nghe tâm hồn gầy gò
Cho u buồn lên nhẹ nhàng trong tim
Buồn gì hơn trong trống vắng lặng im
Nhớ bạn cũ, nhớ thầy cô thưở đó

thiều nhi/18

Xin hãy nhớ những thói quen nhỏ nhỏ
Những giọng cười, tiếng nói, những trò chơi

Hãy nhớ đi những bạn hữu tôi ơi
Nhớ đề nhớ những ngày mình chung học
Đó kỷ niệm những phút giây ngà ngọc
Bạn bè ơi thôi cách biệt từ đây
Xin âm vang ghi mãi phút chia tay
Cho tiềm thức sống hoài trong tâm tưởng

NGUYỄN HOÀI NGUYỄN

VỀ THĂM QUÊ NỘI

Chừ nghỉ học ta về thăm quê nội
Thăm vườn cà, hoa súng nổi trên ao
Ngắt bông hoa hương thăm đượm ngọt ngào
Đi hái mận vườn sau đầy hoa trái
Chiều hương bay cỏ may mùi ngai ngái
Cánh lục bình tím tím thoảng ngây ngây
Nghe chim Khuyên ca riu rít từng bày
Trưa đi tắm bên hồ ao ngập nước
Chiều tung tăng trên đồi cao nhịp bước
Vi vút diều tung cánh nhẹ lên cao
Gió đùa cây trong hương nhẹ thì thảo
Vui trọn vẹn tuổi ngọc ngà đang thắm
Thật thân yêu buổi cơm chiều đầm ấm
Ra ngoài hè nghe Nội kể dăm câu
Chuyện quê hương nghe yêu dấu đậm mầu
Nương cái bẹ chum... cười trong hơi đất

Ruộng đồng thơm mùi hương chiều
ngây ngất
Cán hạt mềm quê Nội lúa chim reo
Dù quê hương bao năm tháng còn nghèo
Mà giữ được hương đồng cùng cỏ nội...

VŨ VĂN CHƯƠNG
(Thi văn đoàn Lạc Hồng)

NHỮNG CÁNH SẼU MƠ

Những thửa trời đồng những thửa chờ

Em đan rất nhỏ sợi mây thưa
Qua song lá xếp lên tầng rù
Qua song gió gọi những mùa mưa
Nửa hồn trong vắt như phiến ngọc
Tay em nắm ngón những ơ thờ
Buổi chiều gió lộng qua triền dốc
Chợt ngập ngừng những cánh sẽu mơ
Cửa mắt buồn xa bóng hút mờ
Gió lùa qua những sợi mảnh thưa
Đàn xưa về dạo cung sầu muộn
Ngó hồn lên tìm trời uyên sơ
Môi chín giấc mơ ngàn mộng vàng
Bàng hoàng chợt tỉnh giấc hoang mang

Nghe bên song nhỏ mùa lá biếc
Rất nhẹ về đây bỗng thanh thang

CA DAO
(bn Hoa Tiên)

TÂM SỰ CỦA SÂN TRƯỜNG

Sao hôm nay vắng vẻ
Không bước chân đi nhẹ
Phượng Vĩ phụ mình ta
Nhớ nhung về lặng lẽ

Sao hôm nay tĩnh yên
Vẳng giọng đọc thần tiên
Mưa Hạ về kêu thét
Ta cô đơn hiện hiện

Ta mong mỗi phút giây
Nhìn bóng dáng thơ ngây
Nghe tiếng cười ngoan dại
Tìm vui sướng thắm đầy

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN
(Don Bosco Thủ Đức)

LÀM ĐÈN KÉO QUÂN

VẬT DỤNG:

- 1. tấm bìa tập (hoặc giấy vẽ) cứng.
- 1. cây bút chì (hay chiếc dũa có gắn 1 cây kim cúc trên đầu cục gôm (hay đầu chiếc dũa xem hình))
- 1. ống chỉ, 1 cái nút bóp (nút kết vào dải).
- 1. cây đinh được quấn dây đồng chung quanh và 1 cục pin với 6 cái kẹp giấy (hoặc nhiều hơn).

CÁCH LÀM:

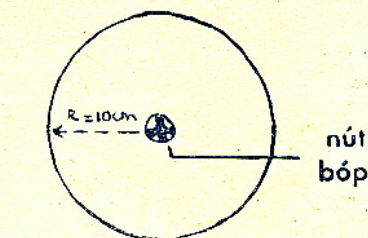
a) Dùng Compas vẽ trên bìa tập 1 vòng tròn đường kính 20cm, cắt ra xong rồi bấm nút bóp dính vào tâm vòng tròn (coi hình vẽ).

b) Lấy viết chì (hay chiếc dũa) đâm cho dính vào lỗ ở ống chỉ rồi đem vòng tròn ráp vào.

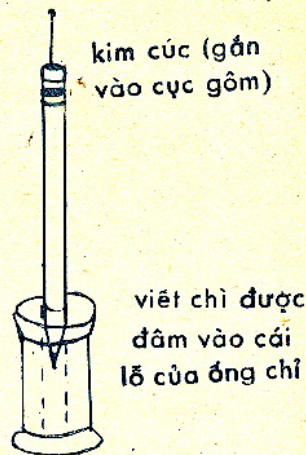
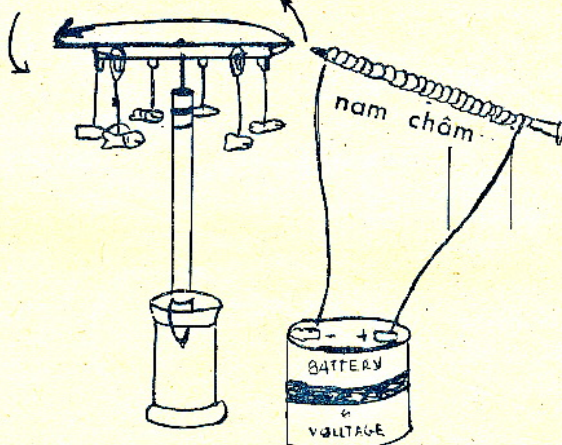
c) Những cây kẹp được đem gắn chung quanh vòng tròn (xem hình).

d) Lấy cây đinh, rồi ghép 2 đầu dây đồng vào 2 cực âm, dương của cục pin. (Nếu pin thường thì cực dương là mấu đồng nhô lên, cực âm là đáy pin)

Khi có giòng điện vào, cây đinh sẽ có từ tính và làm cho vòng tròn quay đều. Nếu bạn nào có sẵn

vòng tròn được gắn vào cây kim cúc bởi nút bóp

cây đinh phát ra từ tính làm vòng tròn chuyển động

1 nam châm thì khỏi dùng đến hệ thống nam châm kể trên.

Các bạn nào muốn cho cái đèn kéo quân của chúng ta được nổi bật hơn thì các bạn treo quanh đèn những hình, các con vật mà các bạn

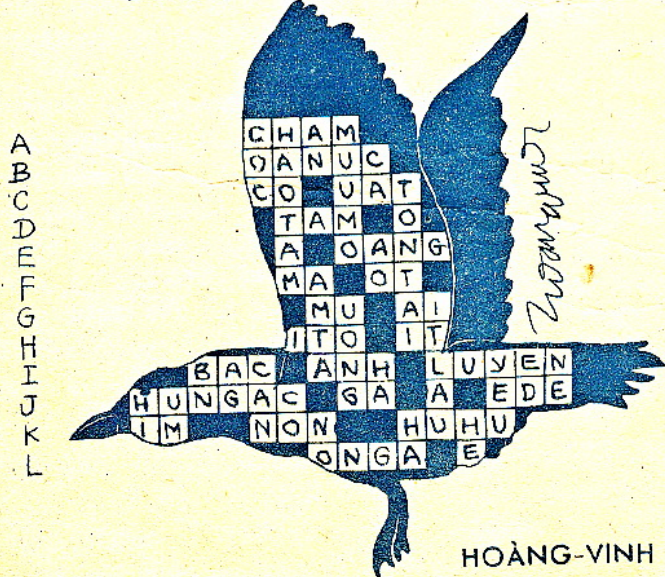
thích.

Như thế chúng ta sẽ được 1 cái đèn kéo quân như ý. Chúc các bạn thành công.

LÊ CÔNG PHƯƠNG
370 Trần hoàng Quân Cholon

TRẢ LỜI Ô CHỮ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

HOÀNG-VINH

CÂY NHÂN SINH

(tiếp theo trang 15)

HOA
TƯỚNG
DUNG

Sống sung sướng như thế, không bao giờ thiếu thốn thức gì, nhờ vào cây cỏ gai, không đau, không già, vì nhờ chiếc móng, và không bao giờ dùng tới cây gậy vì họ sống sung sướng trong ngôi nhà không muốn đi đâu cả.

Đoan chỉ xin cây cỏ gai hai con bò, hai con ngựa và những thức cần thiết cho đời sống thường nhật, nhưng không bao giờ đòi hỏi phần dư thừa dù về áo quần, hay về thức ăn: vì vậy mà nó giữ được cây cỏ gai suốt trong thời còn sống. Người ta không biết nó và bà mẹ có sống lâu không.

Người ta tin bà tiên đã biến họ thành bất tử và đưa họ về xứ tiên nơi họ còn sống cho đến bây giờ.

thiếu nhi/19

Vô Sĩ Giác đầu trong bốn thủy tinh :

CÁ LIA THIA ĐÁ ĐỘ

Các bạn thân mến, hôm nay tôi xin nói về cách nuôi cá lia thia đá độ để các bạn có đủ kinh nghiệm nuôi cá để cá của bạn thắng những con khác.

Nuôi cá bán hay đá độ, cách gây giống đều như nhau, nhưng đối với cá lia thia đá độ, người nuôi phải chăm sóc kỹ càng hơn.

Cá lia thia đá độ thường là giống cá Xiêm tuyền chó ít có cá lai, vì cá lai không gan dạ, chịu đựng đòn dõ hơn Xiêm tuyền.

Cũng có cá lia thia ta, đá độ rất hay, nhưng hiếm lắm. Trong mấy chục cá lia thia ta, đựng độ với cá Xiêm, may lắm có một hai con ăn được cá Xiêm là nhiều.

CÁ ĐÁ ĐỘ ĐƯỢC VÀO LÚC NÀO?

Cá nuôi đá độ phải lấy giống con cá đực biết cắn cho dữ. Hễ nó «đớp» vào kỳ vi thì kỳ vi bứt đi từng mảnh và hễ nó cắn (xắn) vào mình đối phương thì nhứt định nó phải để theo. Nghĩa là vừa xắn vừa cắn, như thế nó mới lấy được vây đối phương và khoét sâu vô thịt.

Cá nuôi đá độ ít khi người ta cho nó đá bóng nhau. Lý do là để chúng đá bóng sợ cá cọ miệng vào chai mà mòn răng đi. Có khi nó hăng quá còn xắn đại vô keo, răng bị mẻ, gãy hư hết.

Cá Xiêm nuôi đá độ khi biết ăn lăng quăng đen thì phải cho nó ở chỗ rộng hơn. Rồi khi lớn được vài tháng nó biết đá bóng thì phải nhốt riêng từng con trong keo hay trong chai.

Cá đá độ nuôi cho đúng mức thì đem ra trường cá vào mười một tháng. Vào tuổi đó con cá đã đầy đủ mọi phương diện. Nó cũng có thể đá sớm hơn, nhưng không bao giờ nó đá bay, cắn hay. Và nếu chọi cá sớm hơn thì

kỳ, vì nó còn non, đựng tới là rách hoặc đứt. Con cá đá độ mà kỳ, vì không lành lẽ, cánh quạt để áp đảo đối phương không bao giờ kiến hiệu, không thể lấn ép đối phương được.

CÁCH CHO ĂN

Nuôi cá đá độ, người nuôi chăm sóc từ chỗ ở, mực nước và món ăn.

Con cá được thả trong chỗ tương đối rộng chớ không nhốt trong chai hay keo chật hẹp được. Phải có chỗ cho nó bơi lội, tới lui lên xuống hợp nước. Thường thì người ta hứng nước mưa để nuôi nó, hiện thì sắp vào mùa hè nên kém nước mưa ta nên nuôi nước phong tên. Nước phong tên phải chứa chừng vài ngày cho bay chất hóa học đi. Hoặc nuôi bằng nước giếng cũng tốt.

Cá đá độ không phải cho ăn lu bù mà được. Nó mập quá không được mà ốm quá cũng không xong.

Mỗi ngày người nuôi cá chỉ cho nó ăn hai lần thôi và cũng không cho nó ăn quá no. Mỗi lần cho nó ăn 10, 15 con lăng quăng mà thôi. Và khi cho ăn rồi phải cho nó đá bóng một chút, một hình thức cho nó vận động mau tiêu lăng quăng vậy.

Nước nuôi nó phải luôn luôn sạch sẽ. Mực nước nuôi cũng phải giữ cho đúng mức: không sâu mà cũng không cạn. Thường thường mực nước cao chừng một tấc rưỡi là cùng.

Cá đá nhau về khuya hay cắn miệng nhau để nghỉ giống như gà kê cồ nhau vậy. tiếng riêng đá cá là cá «câu» nhau, con cá nuôi cạn nước trong trường hợp cắn miệng thì chịu không nổi con cá nuôi sâu nước hơn.

SỰ GAN DẠ CỦA CÁ LIA THIA

Con cá đá độ giống như con gà chọi. Con gà có sắc lông và bộ mình cái đầu và cặp cẳng thì con cá cũng na ná giống như thế.

Kỳ vì nó có nhiều điểm son ở bơi lội ở cái kỳ trên lưng gọi là kỳ son. Đuôi, kỳ phượng phải lớn và cân phân, cái đầu phải to hơn cái mình và cái miệng hơi hướm để dễ cắn. Loại cá Xiêm không có kỳ son, bơi son như cá ta. Và kỳ vi cũng ít phát triển như cá ta. Nhưng loại cá nào cũng có màu sắc rất đẹp.

Đại khái nó có 3 màu: xanh, tím và bạc xám tro. Con cá màu xanh thường hay hơn.

Con cá tương đối nhỏ mà sự gan dạ của nó cũng đáng kể lắm, có thể kêu là «gan lì» không quá đáng.

Chúng ta từng chứng kiến nhiều con bị cắn còn cái cộng không, nghĩa là kỳ, vi, phượng đều đứt hết, chỉ còn trơ trọi cái mình vậy tróc từng mảnh tới thịt mà vẫn lêu bêu chống cự.

Tôi đã thấy những con bị cắn ruột đồ lòng thông cũng không chịu thua, đứng nước khuya mà thẳng trận.

Những con thắng trận bị thương tích nhiều đem về, chúng ta phải hạ hầm riêng cho nó. Nó được đặt riêng trong một cái khay, nước thì phải pha nước đất sét cho cá mau lành kỳ vi.

Nên đề ý là không được bỏ muối con cá bị thương như tay ngang làm ầu. Họ khuấy nước muối mặn mặn rồi bỏ con cá vô. Con cá đau rát, vây vùng, rớt cuộc nằm cứng đờ, kỳ vi đều xoè ra mới thôi. Muối cá như vậy rồi đem nó bỏ vào nước mát. Con cá không chết nhưng cặp mắt có thể nở đi, bằng không nở, thì cũng hết thấy đường.

CÁ LIA THIA SỐNG TỐI ĐA BAO NHIÊU?

Đời sống con cá lia thia tối đa là 3 năm. Thường nó chết khi được trên 2 năm.

Nuôi nó đến 10, 11 tháng là nó đá độ được. Trong thời gian này, cứ 3 ngày xuống chỗ rộng cho nó bơi lội rồi vớt lên keo 3 ngày. Khi nào đi cấp độ không xong đem về nhà lại xuống hủ, khắp lớn hơn, trong 2

hôm lại bắt lên, vô keo đi cấp độ.

Con cá lia thia đá độ ở lục tỉnh bán từ bảy, tám chục đồng. Còn ở Saigon giá nó gấp 2 nghĩa là tới 150—200 đồng bạc.

Nhiều người không đá độ thích

nuôi để nó đá bóng chơi, cũng trò giải khuây lành mạnh.

NGUYỄN-HỮU-THANH
136/1A hẻm 85
Thoại Ngọc Hầu GD
sao lục

NGƯỜI TUYẾT VÙNG NHIỆT ĐỚI

Một bộ lạc giống người không lồ có tóc có lẽ còn đang sống đâu đó trong rừng thẳm Mã Lai Á. Các nhà thám hiểm tin rằng đó là những «cái khoen» còn thiếu sót trong sợi dây chuyền tiến hóa của loài người. Họ gọi giống người này là «NGƯỜI TUYẾT VÙNG NHIỆT ĐỚI».

Những khám phá mới nhất nhấn mạnh thêm thuyết này có từ năm 1870. Từ trước, những lời diễn thuyết mộc mạc của thổ dân hình như không được lọt ra được khỏi chốn họ sống, đó là nơi rừng thẳm. Vừa rồi (1971) hai nhà báo vừa là nhà thám hiểm người Mỹ là Harold-Stephens, 42 tuổi và Kent-Rolfes, 29 tuổi đã chụp được một dấu chân khổng lồ giống như của con người dài 45 phân trên bờ sông Endau ở miền bắc bộ Johore. Trong một cuộc phỏng vấn, Stephens nói «Tôi không còn nghi ngờ về sự hiện hữu của giống «Người Thú» đó nữa. Lúc đầu, tôi chưa vững tin mấy khi vào rừng. Nhưng các câu chuyện của thổ dân cứ phù hợp dần và sau cùng dẫn tới kết luận: Vết chân đó là của họ».

Tất cả những câu chuyện «Người Thú» đều trùng hợp ở ba điểm: (1) họ có tóc, không có lông, đứng trên hai chân, thân hình cao lớn, đôi khi cao hơn... 2 thước 60! (2) Họ thường chia ra một cái hũ kỳ lạ và có vẻ thân thiện như khao khát được kết bạn! (3) Từ người họ bốc ra một thứ mùi hôi của nước tiểu khai nồng nặc... Một nhà khảo cổ và chuyên gia danh tiếng về các thổ dân trên thế giới đã cho biết ông cũng nghi là giống người đó có thật. Thổ dân nào cũng nói về họ nhưng chưa ai được bước vào những hang hốc nơi họ ở. Cũng nên nhắc lại là từ trước phần đất Mã La Á đầy bí ẩn là nơi phát

sinh không biết bao câu chuyện — huyền thoại và không huyền thoại — về giống Người Thú này.

Một thế kỷ trước, một du khách người Anh đã vẽ được một «mẫu người có tóc» mà theo ông đã bị bắt trong rừng già Johore và được đem sang Calcutta, Ấn Độ, để nghiên cứu. Câu chuyện chấm dứt ở đây, nhưng các hình vẽ phù hợp với những khám phá mới: Người Thú rất cao lớn, tóc đen, ngắn, hơi quăn, nước da trắng, mắt màu đỏ, móng ngắn, râu mép dài.

Trong khoảng thời gian từ năm 1948 — 1960 khi cộng quân bị đánh đuổi trong rừng sâu, Người Thú hình như đã nhiều lần nhoi ra với Ánh Sáng Văn Minh. Một cô xăm đang lấy mũ cao su trong rừng, thì cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình. Quay lại nhìn, cô ta trông thấy một Người Thú cái đứng với hai Người Thú đực. Cô ta la hoảng, bỏ chạy. Ba người kia cũng chạy luôn, chỉ để lại dấu chân. Chẳng bao lâu sau đó, một anh thợ lấy mũ cao su người Ấn bị nạn trong rừng và thấy một bọn Người Thú đứng nhìn

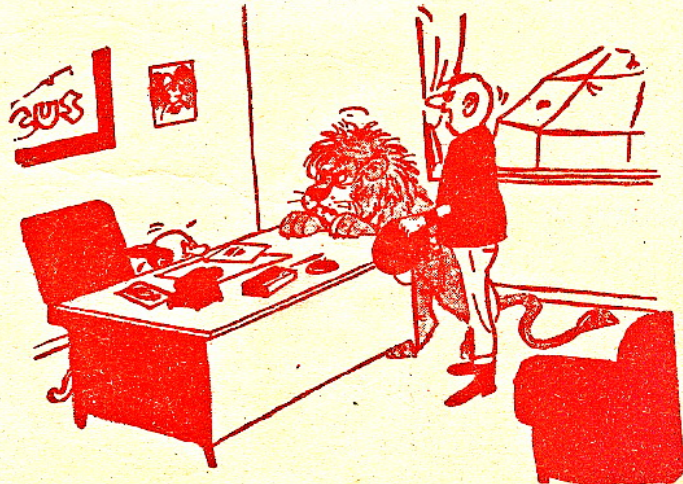
chung quanh rồi rờ rẫm anh ta với những ngón tay không lồ. Anh la hoảng lên và cả bọn Người Thú kia trốn chạy. Quân lính thấy bóng dáng họ và có nổ súng nhưng không trúng.

Mấy mươi năm trước, tại Miền Nam Thái Lan, một tay thợ săn bắn trúng một sinh vật 4 chân và nó hét lên đau đớn như người. Mẹ nó, to hơn nó gấp hai — chạy đến và ẵm nó đi mất.

Năm 1959 một kỹ sư người Anh sống trên một con đò trong hồ Chini thuộc giòng sông Pahang, vào ban đêm, bị một sinh vật mắt đỏ đến viếng, đứng cao đụng đến nóc nhà 2 thước 60.

Hiện nay (1971) Harold — Stephens cùng một nhóm bạn đã tổ chức một cuộc hành trình tìm kiếm lâu dài về những hình vẽ trong các hang động và dấu vết của các quái nhân tại hai ngọn núi nhỏ ở Pahang, cạnh ranh giới Johore. Câu chuyện «NGƯỜI TUYẾT VÙNG NHIỆT ĐỚI» hẳn chưa chấm dứt ở nơi đây... Thời gian sẽ trả lời đề cho chúng ta biết kết cuộc ra sao...

ĐẶNG LINH (sưu tầm)

Trong gánh xiếc: «Thưa ông chủ, tôi thì không đòi tăng lương, nhưng thú của tôi thì khác».

thieu nhi/21

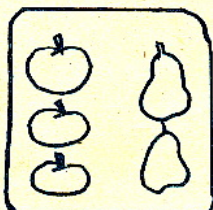
TÂN TOÁN HỌC

CHO TẤT CẢ CÁC EM

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

PHẦN TỬ PHỤ – TÍNH TRỪ CÁC SỐ NGUYÊN

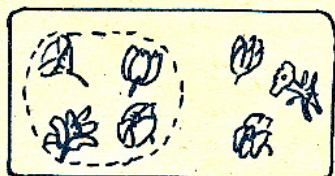
1) Trong tập hợp các trái cây vẽ dưới đây, các em khoanh đỏ cho các quả táo, và khoanh xanh cho các quả lê. Các em sẽ có :

— Trong tập hợp các trái cây, tập hợp các quả táo gọi là *phần tử phụ* của tập hợp các quả lê.

— Cũng như vậy, tập hợp các quả lê gọi là *phần tử phụ* của tập hợp các quả táo.

2) Trong tập hợp vẽ dưới đây, một phần các bông hoa đã được khoanh sẵn. Các em khoanh bằng bút chì cho phần phụ còn lại rồi điền vào chỗ trống :

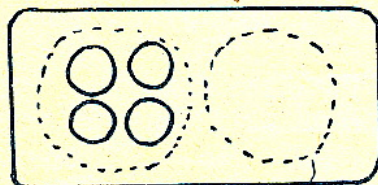
— Chính số của phần tử đã được khoanh sẵn là _____

— Chính số của phần tử phụ là _____

— Chính số của tập hợp các bông hoa là _____

Ta có : $\text{---} + \text{---} = \text{---}$

3) Tập hợp vẽ dưới phải chứa 7 quả bóng. Các em hãy vẽ thêm những quả bóng còn thiếu rồi điền vào chỗ trống :

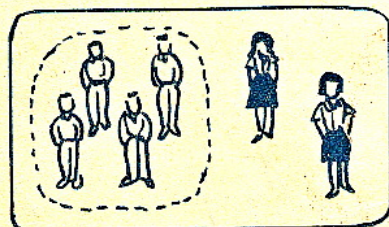

— Chính số của phần tử đã vẽ là _____

— Chính số của Tập hợp các quả bóng còn thiếu là _____

Ta có : $4 + \text{---} = \text{---}$

4) Trong tập hợp các trẻ em vẽ dưới đây, các em khoanh đỏ cho *phần phụ* của tập hợp các em trai, rồi điền vào chỗ trống :

— Chính số của tập hợp các trẻ em là _____

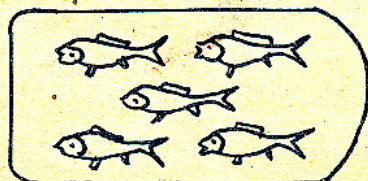
— Chính số của tập hợp các em trai là _____

— Chính số của tập hợp các em gái được viết (6—4) (đọc là « Sáu trừ bốn ») và được gọi là *hiệu số* của hai số 6 và 4.

— Số thiên nhiên 6 và 4 là số lượng của hiệu số.

— Phép tính ra chính số của tập hợp các em gái gọi là *tính trừ* mang ký hiệu dấu trừ (—).

5) Trong tập hợp những con cá vẽ dưới đây, các em tô hai con màu đỏ, và khoanh bằng bút chì phần này. Điền vào chỗ trống :

— Chính số tập hợp các con cá là _____

— Chính số tập hợp các con cá không được tô đỏ là (— trừ —) hay _____

Ta có : $6 + \text{---} = \text{---}$

— Vậy chính số tập hợp các con cá không tô đỏ cũng là con số còn khuyết trong dãy số sau đây :

$$2+ \text{---} = 5.$$

6) Qua các thí dụ trên, các em điền vào những chỗ trống :

$$2+4=6$$

$$\text{hay } 6-2=4$$

$$\text{hay } 6-4=2$$

$$3+4=7$$

$$\text{hay } 7-3= \text{---}$$

$$\text{hay } 7-4= \text{---}$$

$$5+4=9$$

$$\text{hay } 9-5= \text{---}$$

$$\text{hay } 9-4= \text{---}$$

$$7+0=7$$

$$\text{hay } 7-7= \text{---}$$

$$\text{hay } 7-0= \text{---}$$

BÀI LUẬN NHẤT LỚP

Trường Blaise Pascal

Tên : Đoàn đức Dũng Lớp 6m2

Điểm : 12/20

Lời phê : Có cố gắng

Đề : Hãy tả một trận mưa xảy ra ở vùng em.

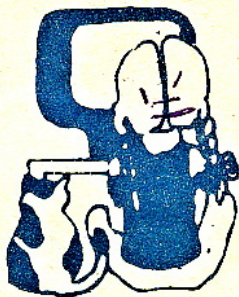
Trưa hôm ấy trời nắng gay gắt không có một cơn gió, mọi vật im lìm, lặng lẽ hơn mọi hôm.

Đến ba giờ chiều, từ chân trời một đám mây đen dần lên. Đám mây mỗi lúc mỗi lan rộng ra.

Trong giây lát, trời đang xanh bỗng đen dần. Rồi nhiều cơn gió thổi đến làm bụi, cát, lá cây bay tung lên. Những cành cây nghiêng ngả theo chiều gió như những người say rượu. Nhiều người đi đường tìm nơi trú ẩn.

Chim chóc tìm vội bay về tổ. Một lúc sau, một cơn gió mạnh thổi tới mang theo những hạt mưa thưa thưa to. Mưa bắt đầu rơi xuống. Những hạt mưa xiên xiên theo chiều gió. Thình thoảng một tia chớp lóe lên, những luồng ánh sáng rồi một tiếng nổ kinh hồn làm rung chuyển cả mặt đất. Mưa vẫn còn to tưởng chừng không bao giờ dứt được. Nhưng rồi một giờ sau, mưa dịu dần.

Mưa đã tạnh. Qua đám mây trắng, mặt trời hiện ra lại chiếu ánh nắng xuống cảnh vật. Trận mưa khiến cho mọi người cảm thấy dễ chịu sau những ngày oi bức.

Giải đáp thắc mắc

BÌNH ELECTRONIC

Em Triều Lam — Đà Nẵng :

Ti vi Sanyo 23 của nhà em phải sửa bộ phận Vertical Hold lại. Còn câu hỏi số hai của em thì bộ phận Tuner (sàng đài) bị bẩn rồi em phải mở ra lau đi là hết ngay. Cần thận phải rút dây điện ra hãy sửa máy.

Ông Lân — Định Tường :

Hai câu hỏi về máy gà ăn tự động chạy bằng điện và bộ điều nhiệt là hai bộ phận, hơi phức tạp khi nào rảnh lên Sài Gòn mời ông ghé qua tòa soạn vào chủ nhật buổi sáng. Còn về máy hàn thì họ có bán sẵn.

Em Nguyễn Ngọc Khuỳnh

— Pleiku :

DC là loại điện một chiều thí dụ Acquy hay pin đèn chẳng hạn.

Loại bình điện chạy cho Ti vi em có thể nạp điện theo ý mình được

Em Nguyễn Văn Doanh — Xóm Mới :

Điện trở mà em hỏi đó trị số nó là 22 ohms. 1/2 w.

Transistor máy khuếch đại xài nóng đến bỏng tay thì nó chống bị hỏng lắm phải coi máy lại. Không được em phải coi xem nó số bao nhiêu, loại nào thì anh mới chỉ cho

em chỗ mua được.

Em Nguyễn Ngọc Thủy :

Cảm ơn em anh vẫn mạnh, anh độ này bận lắm bao nhiêu công việc nó vây quanh đến nỗi bê trễ bài vở bị anh chủ biên la hoài.

Em muốn hỏi anh về lược đồ máy biến điện, DC ra AC thì em phải vẽ nó ra rồi hỏi chứ em hỏi như vậy thì anh chịu.

Còn bình điện thì em mua loại nào cũng được thứ nào cũng của ngoại quốc cả nhưng lựa thứ to, nhiều Ampère thì dùng được lâu. Em phải đem đi tiệm nạp điện khi bình hết điện, nếu em không có đồ nạp bình.

Cháu Minh Phương — Cai Lậy :

Máy mà vừa ghi âm và chụp hình như em hỏi hiện giờ Việt Nam mình chưa có. Chỉ có loại GHI ÂM HÌNH thôi nó kêu là Video tape hiện ở Việt Nam chỉ có bán của National hay Akai model VT 100. Giá đâu khoảng hơn một trăm ngàn gì đó.

Ngắn...nhưng lạ.

— Vụ xử kiện kéo dài nhất thế giới là vụ xử về tư sản của tu viện DONHAM (Anh Quốc) vụ án này kéo dài từ năm 1283 đến năm 1939 nghĩa là 656 năm !

— Loại cỏ có tên PUYARA MONDIS là loại cỏ cao nhất, gần 10 mét 60 và sống lâu đến 150 năm.

— Loại ống nhỏ nhất cỡ 0,0175 ly đường kính, người ta dùng để cấy cho loại ong, được chế tạo ở BIRMINGHAM (Anh Quốc)

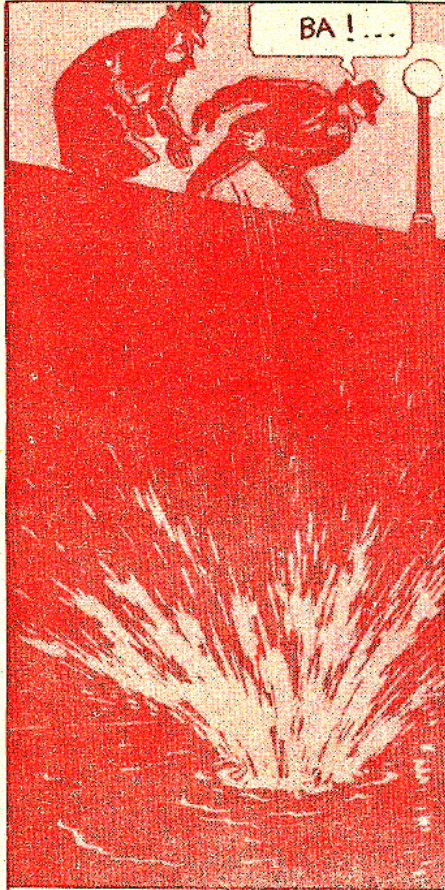
thiều nhi/23

MẠO HIỂM MỸ CHÂU

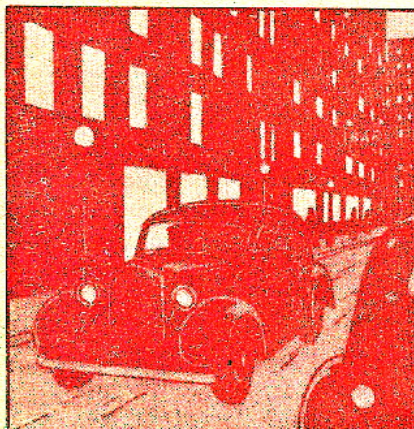
NÀO... CHO NÓ TẮM SÔNG!
MỘT... HAI....

BA!...

THẾ LÀ RỒI ĐỂ, THẮNG NHỎ
CHUYÊN GÂY RÁC RỒI..

QUAY LẠI BẾN TÀU NGAY LẬP TỨC! CÁC
CHÚ XÀI LÂM HỜI ĐỘC RỒI. ĐÓ KHÔNG
PHẢI LÀ HỜI OZZZ MÃ LÀ LOẠI HỜI
THƯỜNG, GẤP NƯỚC LẠNH NÓ SẼ TỈNH LẠI

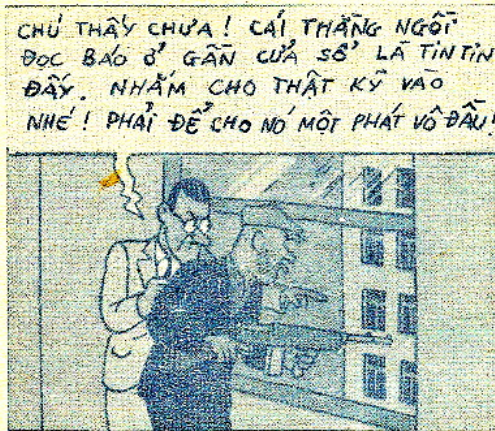
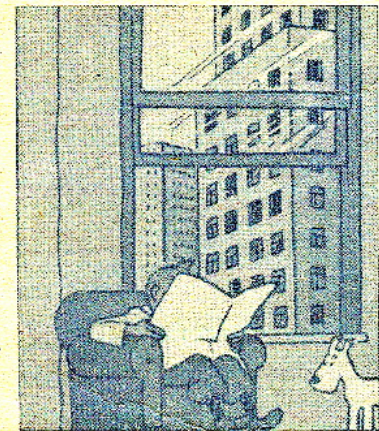
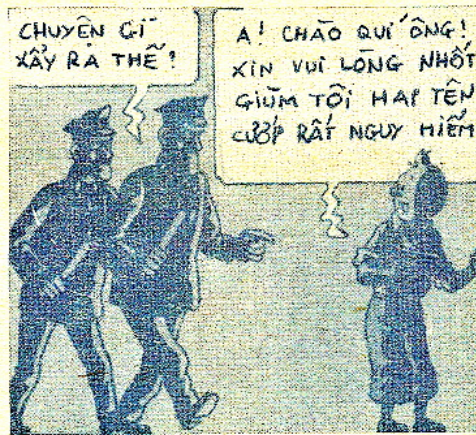
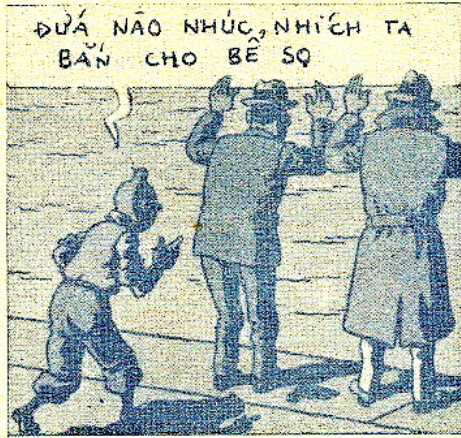
LẶN NÀY TÚM ĐƯỢC
SẼ CHO NÓ ẦN KEO ĐẠN

ĐÓ LÀ CÁI
CHẮC!

GIỜ TAY LÊN
CẦM CỤC KỊCH!

TI VI,

nó là cái gì ?

PHƯƠNG PHÁP TRUYỀN HÌNH

Các bạn đã từng ngồi trước vô tuyến truyền hình để tìm lấy những giây phút giải trí thoải mái, thế mà các bạn có hiểu được những kỹ thuật tân kỳ làm căn nguyên cho việc phát minh ra TV không ?

Bao nhiêu là sách đã nói về TV, nhưng đối với chúng ta các bài đó có vẻ hơi khó hiểu.

Chúng tôi sẽ cố gắng ghi lại đây những điểm chính yếu về nguyên tắc của việc thực hiện các hình ảnh linh động trên màn ảnh mà hằng ngày các bạn đã được xem. Trước hết xin hãy được nhắc lại với các bạn là sự truyền hình ảnh đi xa không phải một phát minh mới mẻ của thế kỷ 20. Trước khoảng thời gian này, các nhà bác học đã biết dùng phương diện cơ giới để phân tích hình ảnh và gửi đi xa.

Đó là sự áp dụng đĩa Nipkow do nhà bác học người Đức Paul Nipkow phát minh từ năm 1884.

TRẦN NGỌC KÍNH

Cho đến nay nguyên tắc để truyền trọn vẹn một hình ảnh ngay tức khắc vẫn chưa thực hiện được. Các chuyên viên chỉ biết phân chia hình ảnh ra nhiều phần tử nhỏ kế tiếp, rồi lần lượt truyền đi. Cách phân ảnh này thu được kết quả tốt đẹp nhờ sự lưu lại lâu dài cảm giác ánh sáng trên võng mô của mắt.

Dựa trên nguyên tắc đó, vô tuyến truyền hình đã chuyển đạt hình ảnh đi xa được với việc sử dụng những dụng cụ điện tử khá phức tạp.

Đầu tiên ta phải nhờ một ngọn đèn điện tử (orthicon) để biến đổi ánh sáng của hình ảnh thành dòng điện. Dòng điện hình ảnh này được sóng điện mang đi xa, việc chuyển đi này giống như sự truyền dòng điện âm thanh trong vô tuyến truyền thanh.

Máy thu hình TV đặt tại nhà sẽ nhận sóng điện, tách dòng điện hình ảnh ra khỏi luồng sóng điện rồi đổi trở lại thành ánh sáng và tạo nên hình ảnh

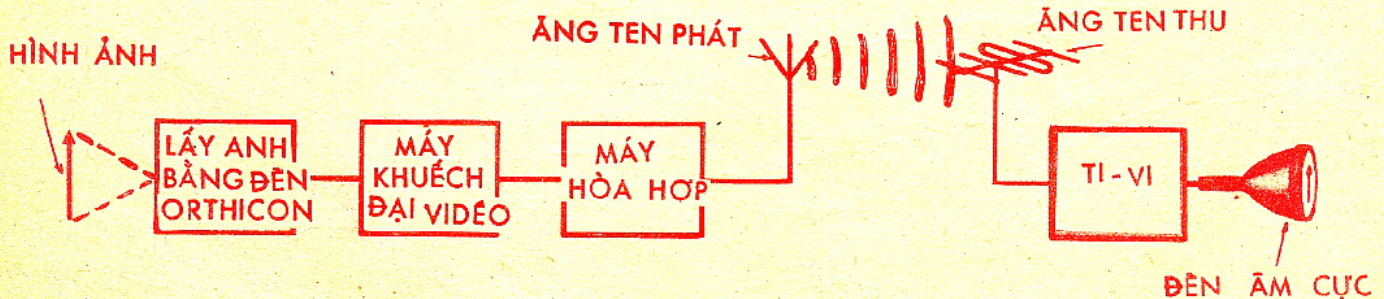
VIỆC TỒ CHỨC MỘT ĐÀI TRUYỀN HÌNH

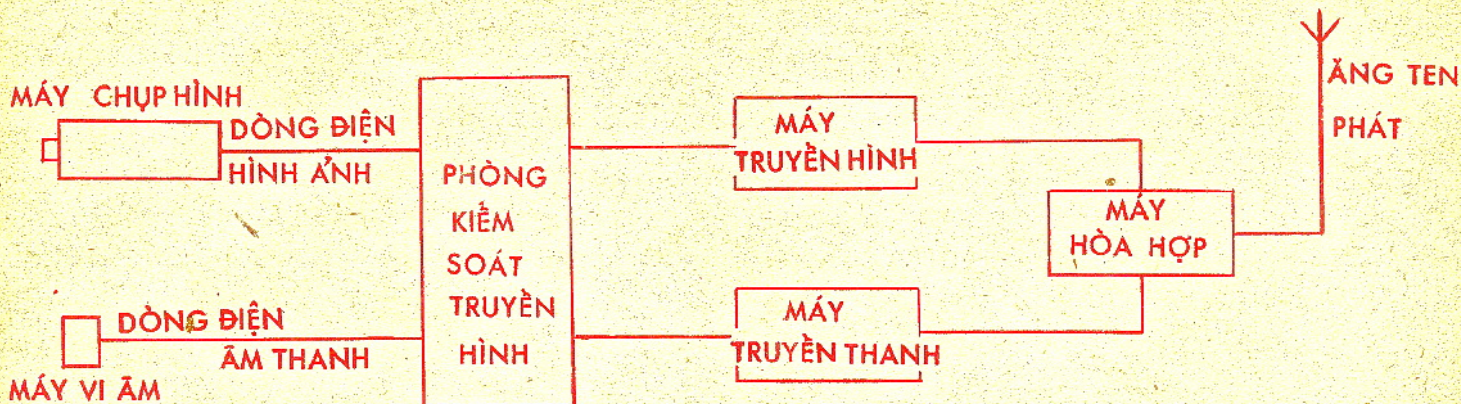
Muốn truyền hình, 2 dụng cụ đầu tiên được kể đến là máy chụp hình (camera) và máy vi âm (microphone). Máy chụp hình (camera) và máy vi âm nhận âm thanh rồi cũng biến thành dòng điện.

Máy chụp hình và máy vi âm đặt trong một phòng vi âm (studio) với các đèn rọi đặc biệt, hoặc hai máy đặt ở nơi mà ta muốn thực hiện phóng sự truyền hình.

Các dòng điện hình ảnh và dòng điện âm thanh đều phải đưa vào phòng kiểm soát truyền hình cũng gọi là phòng kỹ thuật. Phòng kiểm soát là trung tâm hoạt động của phim trường, gồm có phòng kiểm soát hình ảnh, phòng kiểm soát âm thanh và phòng kiểm soát trung ương.

Các kỹ sư hình ảnh ngồi trước một dãy màn ảnh kiểm soát, đặt trong phòng kiểm soát hình ảnh. Mỗi màn ảnh nối với một máy quay

phim để giúp cho họ biết máy này đang quay những gì. Kỹ sư hình ảnh sẽ theo dõi màn ảnh điều chỉnh độ sáng cho hình đồng đều.

Các kỹ sư âm thanh làm việc trong phòng kiểm soát âm thanh. Khi thu hình người ta phải xử dụng nhiều máy vi âm, tiếng nói diễn viên thu vào một máy vi âm, tiếng nhạc đệm được thu vào một vi âm khác, xướng ngôn viên dùng một máy vi âm riêng. Viên kỹ sư âm thanh sẽ nhìn màn ảnh kiểm soát để biết rõ máy vi âm có được mở đúng thứ tự và đúng lúc không. Người kỹ sư âm thanh còn có nhiệm vụ hòa hợp các âm thanh riêng để tạo thành nguồn âm thanh cân xứng đến tai khán giả, ngoài ra họ còn phải điều khiển máy hát ghi âm nếu chương trình đòi hỏi (như tiếng vỗ tay hoặc tiếng cười của nhiều người mà các bạn đã nghe được khi xem một vở kịch trên đài Mỹ).

Còn phòng kiểm soát trung ương thì các chuyên viên ở phòng này có nhiệm vụ theo dõi chương trình đang phát, họ phải tiếp nhận các chương trình đang thực hiện để chuyển vào phòng bằng nhựa. Tất cả hình ảnh lấy được ở phim trường máy móc ghi âm đều được nối liền với nhau qua trung gian phòng này. Nó còn có nhiệm vụ nối liền liên lạc với các đài địa phương ở rải rác trong nước, và nối liền liên lạc các đài khắp thế giới bằng vệ tinh tiếp vận trên không gian. Tất cả

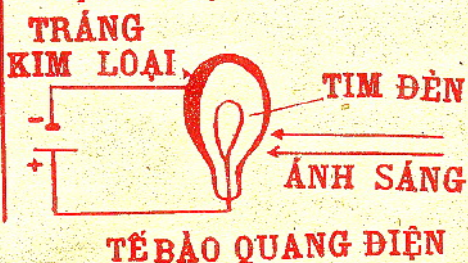
đó là phần công việc của phòng kiểm soát truyền hình.

Hình ảnh theo phối cảnh chọn lựa sẽ được đưa qua máy truyền hình và âm thanh đưa qua máy truyền thanh.

Các máy này đều có những bộ phận khuếch đại để rồi sau khi qua hai máy này, hai luồng sóng điện hình ảnh và âm thanh sẽ tiếp tục qua một máy hòa hợp. Tại đây máy sẽ trộn hai tín hiệu để cùng phát phát trên một antenne, các luồng sóng điện sẽ được truyền đi trên một dây trời đơn độc mà thôi.

Nhiều khi cùng một trụ tháp có thể dùng để phát cho nhiều đài. Sóng điện-từ truyền đi trong không gian gồm có sóng mang hình và sóng mang âm thanh. Hai làn sóng này chạy bên nhau theo tần số đã được quy định trước.

Sóng âm thanh có thể đi xa và nảy lên khi chạm phải mặt đất, còn sóng TV (mang hình ảnh và âm thanh) thì ngắn và không bật lên được, nó gặp mặt đất cong thì bay vọt vào không gian. Bởi vậy chương trình TV không tiếp vận ít khi đi xa quá 100 cây số.

TẾ BÀO QUANG ĐIỆN

SỰ PHÂN TÍCH HÌNH ẢNH

Ngày nay muốn truyền hình ảnh đi xa, ta phải xử dụng một dụng cụ để đổi độ sáng của mỗi điểm trên ảnh thành dòng điện. Dòng điện này được đưa vào một mạch hiện hay một luồng sóng điện để phát đi xa. Việc biến đổi ánh sáng thành dòng điện được thực hiện với dụng cụ gọi tên là tế bào quang điện.

Đó là một bóng đèn đã được rút không khí để tăng độ nhạy, một phần bóng đèn được tráng bằng một lớp kim loại Cesium mỏng. Trong bóng đèn có một sợi dây làm tim đèn được nối với cực dương của máy phát điện thì nối với kim loại cesium tráng ở bóng đèn.

Khi không có ánh sáng chiếu vào, sẽ không có dòng điện trong mạch vì lúc đó mạch hở (tim đèn không chạm vào kim loại). Khi ánh sáng chiếu vào lớp kim loại này, một số điện tử sẽ thoát ra khỏi kim loại để đến tim đèn, chính các điện tử này sẽ là cây cầu để dòng điện thực hiện được trong mạch.

Với kỹ thuật ngày nay, sự truyền hình ảnh bằng sóng điện-từ cũng không được thực hiện ngay một lúc nguyên cả tám ảnh của cảnh t rợng.

Bạn đã biết rằng nhờ máy vi âm tín hiệu âm thanh đã biến đổi thành dòng điện để truyền đi xa, còn với tín hiệu ánh sáng của hình

ảnh ta sẽ biến đổi thành dòng điện khó hơn nhiều. Trước hết phải biết về độ sáng của các điểm trên hình ảnh dù là chỉ biết độ sáng chỉ bằng đen và trắng, miễn là phải thật chính xác. Và do đó hình ảnh phải được chia ra làm nhiều điểm một để mỗi điểm sẽ được biến đổi thành dòng điện bằng dụng cụ tế bào quang điện được mô tả ở trên.

Đến đây ta cần phải biết rằng làm cách nào để phân biệt và theo dõi được độ sáng của các điểm trên hình ảnh. Muốn được như vậy, người ta phải phân tích hình ảnh thành các hàng ngang kế tiếp nhau, và trên mỗi hàng các điểm không thể cách xa nhau quá một khoảng dài độ 0,5mm.

Với một tấm ảnh cao 30cm, người ta sẽ phân tích thành 600 hàng, như vậy mỗi ly mét sẽ có 2 hàng và trên mỗi hàng, mỗi ly mét lại sẽ có 2 điểm để khảo sát. Do đó người ta có thể chắc chắn rằng đã không bỏ sót một chi tiết nào trên hình ảnh. Về việc phân chia tấm ảnh ra số hàng, những con số thông dụng nhất mà các đài truyền hình quốc tế Pháp Mỹ vẫn thích dùng là 405, 441, 525, 625, 819.

Không phải các con số này được chọn một cách ngẫu nhiên mà đó chỉ là tích số của các số nguyên tố nhỏ hơn 14.

Ta thấy ngay :

$$405 = 3 \times 3 \times 3 \times 3 \times 5$$

(đài Anh quốc)

$$441 = 3 \times 3 \times 7 \times 7$$

(đài Pháp)

$$525 = 3 \times 5 \times 5 \times 7$$

(các đài mới của Mỹ, Pháp, Việt Nam)

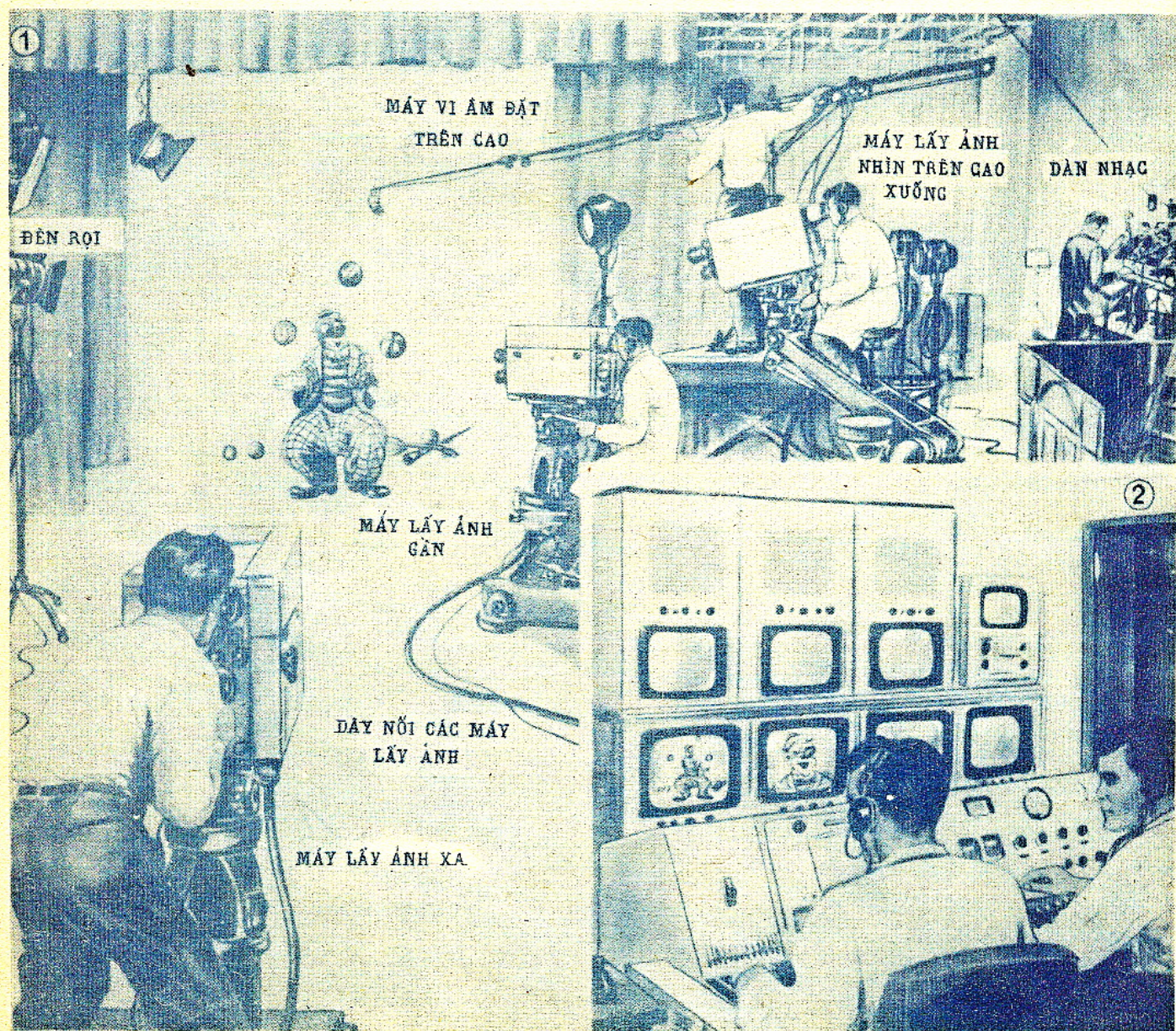
$$625 = 5 \times 5 \times 5 \times 5$$

(đài Mỹ)

$$819 = 3 \times 3 \times 7 \times 13$$

(đài Pháp)

Người ta phải phân tích hình ảnh theo đúng một trong các con số kể trên, giả sử 525, và hình nào cũng được phân tích như vậy là để cho các máy điện tử khi chạy quét trên các hàng đó phải tuân theo một

luật nhất định. Luật «đọc» các hàng các điểm của những đèn điện tử thường có vận tốc theo các con số đã phân tích ở trên.

ĐÈN ẨM NGHIỆM

Hình ảnh đầu tiên ở phim trường được ghi nhận bởi máy quay vô tuyến truyền hình. Máy này không có phim: nhiệm vụ của nó là đổi hình ảnh nhận được thành một thứ hình ảnh bằng điện, đưa vào dây điện rồi truyền ra không gian. Bộ phận chính của máy là đèn điện tử có tên là đèn ảnh nghiệm (orthicon)

Hình ảnh qua ống kính quy tụ trên một màn bắt ánh sáng, màn này là kết hợp của muôn ngàn điểm nhỏ được tráng vào một lớp kim loại mỏng cesium: đây là bộ phận của tế bào quang điện. Khi tia sáng chạm vào một điểm, điểm này sẽ phát ra các điện tử. Tia sáng càng tỏ điểm này càng phát nhiều điện tử. Những điện tử này bắn thật mạnh vào một cái khung gọi là mục tiêu. Những điện tử bị bắn ra liền được tập hợp lại, do đó trên mục tiêu đã tạo thành hình ảnh bằng điện tử.

Ở cuối đèn ảnh nghiệm có một súng bắn điện tử, súng này sẽ phóng điện tử đến mục tiêu, những điện tử này sẽ di chuyển màu lẹ tới lui theo các đường nằm ngang sát nhau nó như «đọc» các điểm trên mặt mục tiêu và các điểm này thu lại số điện tử để thay thế cho số điện tử đã mất. Tia điện tử lướt qua từng giòng một không bỏ sót một chi

tiết, và động tác này gọi là «đọc mục tiêu». Sau cùng tia này bị phản chiếu để trở về một đĩa hứng điện tử.

Lúc ở súng phóng ra, cường độ tia điện tử không thay đổi, khi trở về đĩa hứng, cường độ thay đổi và bị mất đi một số điện tử: đó là tín hiệu. Tín hiệu là đèn ở máy thu hình TV. Động tác đọc mục tiêu được thực hiện rất nhanh, vì thế mỗi giây đồng hồ đèn có thể nhận được và phát ra đến 30 hình. Và dòng điện hình ảnh này sẽ đến phòng kiểm soát hình ảnh đã nói ở phần trên.

HÌNH ẢNH TRÊN MÁY PHÁT HÌNH TV

Khi bạn cho máy TV hoạt động dây trời (antenne) trên nóc nhà bắt đầu thu tín hiệu ở không gian. Vì các đài phát tín hiệu trên tần số khác nhau nên các bạn phải vặn nút dò tần số tùy theo ý muốn xem đài truyền hình nào. Bộ phận quan trọng nhất của máy TV vẫn là điện tử, đèn này là bạn đồng hành với đèn ảnh nghiệm ở máy thu hình, và đèn này được gọi tên là đèn âm cực.

Trong đèn âm cực cũng có súng phóng điện tử giống như ở đèn ảnh nghiệm, và ngoài ra đằng cuối đèn âm cực còn có một màn huỳnh quang.

Khi súng phóng điện tử hoạt động, màn huỳnh quang sẽ được chiếu sáng nhờ các điện tử từ súng đến và chạm vào màn, và màn huỳnh

quang chính là màn ảnh truyền hình và ánh sáng phát ra chính là hình ảnh TV. Tia điện tử trong đèn âm cực biến đổi như ở đèn máy thu hình (đèn ảnh nghiệm), và cũng «đọc» màn huỳnh quang theo các đường ngang nằm khít nhau.

Vì cường độ của tia điện tử ở đèn âm cực bằng cường độ của tia điện tử ở đèn ảnh nghiệm nên màn ảnh TV có độ sáng y hệt hình ảnh lúc thu vào ống kính.

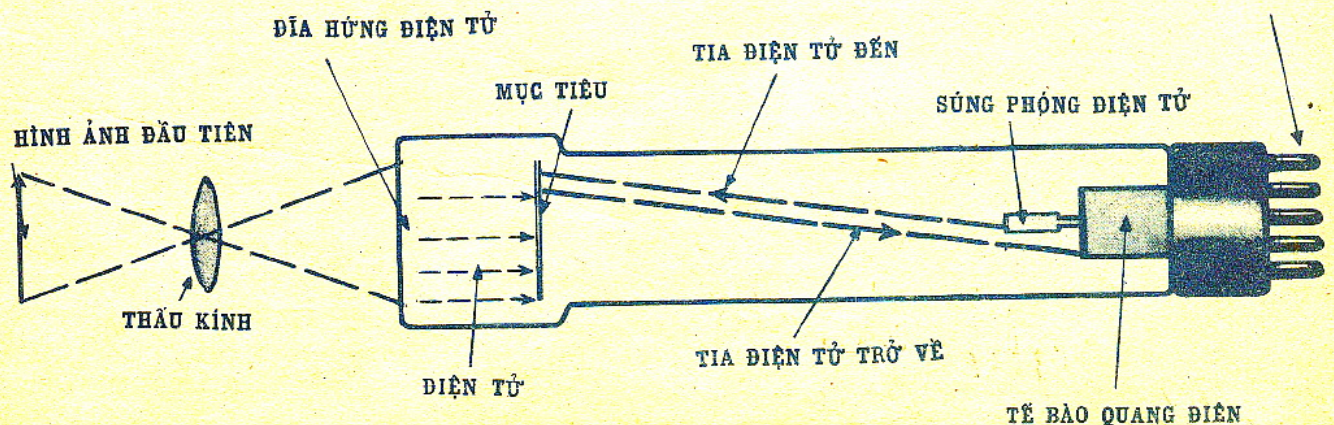
Do sự kiện sóng điện tử đi nhanh bằng tốc độ ánh sáng và thời gian truyền tín hiệu quá ngắn ngủi nên khán thính giả TV hầu như xem hình ảnh lúc đang quay, đó là trường hợp các chương trình phóng sự truyền hình.

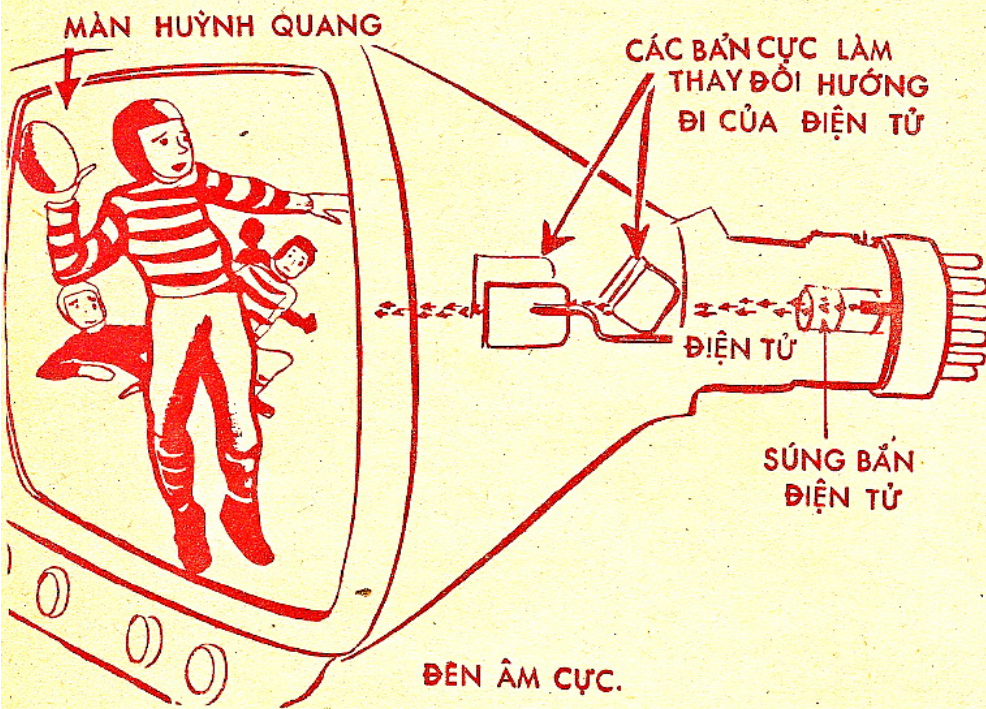
Các bạn nhớ rằng khi hình ảnh được phân chia thành 525 hàng ngang, thì trên mục tiêu của đèn ảnh nghiệm điện tử cũng được đọc theo 525 hàng ngang, và tại đèn âm cực điện tử cũng chiếu sáng thành 525 hàng ngang trên màn huỳnh quang.

Điện ở Việt Nam ta có tần số 50, do đó mỗi giây đồng hồ màn huỳnh quang sẽ có 25 ảnh, nghĩa là điện tử đã «đọc» trên màn huỳnh quang 25 lần con số 525 hàng mỗi giây.

Trường hợp khu vực điện có tần số 60 (như ở Mỹ) thì mỗi giây đồng hồ màn ảnh huỳnh quang sẽ có 30 ảnh.

Các bạn hãy nghĩ xem, khi nắm

trong tay một mảnh vải có hình cái hoa, rồi bạn tước từng sợi chỉ ra, mỗi sợi chỉ chỉ còn một vài vệt màu nhỏ, bạn lại đem các sợi chỉ vừa tước ra đó kết hợp có thứ tự lại, bạn sẽ được mảnh vải có hình hoa như cũ. Tất cả công việc đó máy TV đã làm hết cho bạn.

Tuy nhiên, ngày nay các nhà bác học vẫn ao ước được truyền đi nguyên cả tấm ảnh vào không gian để đến mắt chúng ta. Xin hãy mong đợi một ngày đẹp trời nào đó.

G.S. TRẦN NGỌC KÍNH
biên soạn

TỚI MỘT NGÀY NÀO ĐÓ BẠN SẼ BỊ MÙ VÌ KHÔNG BIẾT NGỒI XEM TI-VI

Nếu bạn ngồi cách quá 2 thước thì không sợ gì hết. Trong vòng 2 thước thì quang tuyến X sẽ chiếu mạnh rồi đốt cháy dần những tế bào của con người mắt.

Vì bạn không am tường khía cạnh khoa học ấy, nên mỗi khi bạn nhìn vào kính Tivi không thấy rõ lắm thì bạn lại ngồi xích gần lại, thế tức là bạn đưa đôi mắt bạn vào sức tàn phá của quang tuyến. Rồi tới một buổi nào đó bạn có cảm tưởng như có một làn mây mỏng bay qua mắt bạn, ngày một ngày hai làn mây này trở nên đen xám hơn lên.

Tới lúc đó bạn lại khám mắt ở phòng một y sĩ nhãn khoa, thì đã quá muộn rồi. Những tế bào ở con người bị cháy thì không có cách gì chữa được nữa. Thuốc thánh cũng chịu.

Đối với hạng tráng niên thì phải mất nhiều năm mới gặp phải tai nạn này. Còn đối với các cụ già các tế bào đã suy yếu, thì tai nạn sẽ có thể xảy ra rất mau.

Vì vậy nên sẽ dễ bị lừa mắt chỉ trong vòng mấy tháng.

Nếu các bạn muốn tránh khỏi cái thảm họa này thì các bạn phải triệt để tuân theo một kỷ luật

ng nghiêm khắc và cùng với một lời khuyên như là : **PHẢI NGỒI CÁCH XA MÁY TIVI NGOÀI HAI THƯỚC DÀI**

Một lời khuyên nữa là ai có đôi mắt yếu kém thì nên đeo đôi mắt kính đặc biệt màu nhạt mà người ta thường gọi là « mắt kính xem Tivi ». Thứ mắt kính này mua ở tiệm kính nào cũng có bán.

Mấy sự phòng ngừa khác nữa.

Còn một nguy hiểm nữa mà các bạn cần biết. Những quang tuyến X còn phát ra phía sau mặt kính Tivi với một độ lượng nhiều mạnh hơn ở phía trước. Có nhiều bạn bác ghế ngồi chơi hoặc kê bàn giấy làm việc ở ngay phía sau một máy Tivi mà không bao giờ nghĩ tới một tai nạn có thể xảy ra. Ngồi phía sau tuy bạn không trông thấy hình ảnh gì cả, nhưng quang tuyến X vẫn chiếu thẳng vào mắt bạn và phá hại đôi con người.

Máy Tivi quả là một phát minh thần diệu, một thứ giải trí thích thú, nhưng khi sử dụng nó các bạn phải hết sức thận trọng phòng ngừa kéo tới một ngày kia đôi mắt bạn không nhìn thấy rõ nữa.

P.H.C.

Đúng thế, máy Tivi nào cũng phát ra những quang tuyến X có thể nguy hiểm trong vòng hai thước dài.

Thắc mắc của Em

(tiếp theo trang 2)

lỗi sách lược trong chiến tranh. Chiến thuật có tính cách ngắn hạn, và thu hẹp còn chiến lược có tính cách toàn bộ và dài hạn.

2) Nước mắt sở dĩ mặn là vì có chứa một số lượng nhỏ muối Clorua Natri (muối mặn) có tính cách sát trùng.

HỎI: Xin cho biết chức vụ lần lượt từ nhỏ đến lớn trong QLVNCH

và lần lượt như thế thì sẽ có trên ngực hay cổ áo có bao nhiêu bông mai và là màu gì?

MAI KIM HOA
(Gia Định)

ĐÁP: Hãy trả lời em về Bộ Binh (còn Hải quân và Không quân lại khác): Theo thứ tự từ nhỏ đến lớn, Bộ Binh VNCH lần lượt có:

— **Binh nhì** (không có lon)

— **Binh nhất**: đeo 1 chữ V màu vàng trên cánh tay trái.

— **Hạ sĩ**: đeo hai chữ V màu vàng trên cánh trái

— **Hạ sĩ nhất**: hai chữ V vàng, 1 chữ V trắng trên cánh trái.

— **Trung sĩ**: 1 chữ V trắng trên cánh trái.

— **Trung sĩ nhất**: 3 chữ V trắng trên cánh trái.

— **Thượng sĩ**: đeo trên cổ áo (hai bên) 3 chữ V và một gạch trắng

trên nền đen (《《《》)

— **Thượng sĩ nhất**: đeo trên cổ áo 3 chữ V và 2 gạch trắng trên nền đen (《《《》)

— **Chuẩn úy**: đeo trên cổ áo (hai bên) chữ alpha kiểu chữ in màu vàng (α) đứng lộn với chữ alpha thường (α) màu vàng là của Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức thuộc giai đoạn 2.

— **Thiếu úy**: 1 bông mai vàng.

— **Trung úy**: 2 —

— **Đại úy**: 3 —

— **Thiếu tá**: 1 mai trắng trên 1 vạch vàng.

— **Trung tá**: 2 —

— **Đại tá**: 3 —

— **Chuẩn tướng**: 1 sao trắng

— **Thiếu tướng**: 2 —

— **Trung tướng**: 3 —

— **Đại tướng**: 4 —

— **Thống tướng**: 5 —

TÌM HIỂU

HOÀNG ĐẠI VINH

LÁ CỜ LỚN NHẤT THẾ GIỚI

Lá cờ lớn nhất là lá cờ của Hoa Kỳ được treo ở tỉnh Detroit thuộc tiểu bang Michigan trước nhà hàng J.L. Hudson. Lá cờ này rộng 31 m 70 dài 71 m 60, nặng 750 kg, và được treo đầu tiên ngày 14-6-1949. Mỗi ngôi sao trên lá cờ (có tất cả là 50 ngôi sao) tượng trưng cho một tiểu bang cao đến 1 m 65.

TEM

— Tem trình bày với giá cao nhất làm tem số 325 của Đức, phát hành năm 1923 và bán với giá 50 tỉ tiền Đức.

— Tem nhỏ nhất thế giới là tem của nước Bolivia (Colombie) phát hành vào năm 1863, cỡ 09×12 ly.

— Tem lớn nhất thế giới là tem mang tên « Nhật-Báo » do Hoa Kỳ phát hành vào năm 1866, cỡ 50×90 ly.

— Quốc gia phát hành tem ít nhất là đất của Hoàng Đế Edouard

VII, chỉ pháp hành một loại tem.

— Quốc gia Hicaragoa có tổng số tem phát hành đến 01-01-1939 có hơn 1.800 loại, được xem là nước phát hành tem nhiều nhất thế giới.

— Tem mang giá tiền cao nhất thế giới là tem số 28 của xứ Kenya, tem này khi phát hành giá 100 đ đồng Anh.

Chuyện lạ bốn phương

CON TÀU MA

— Ngày 24 tháng 12 năm 1929, ông Algolnie Pons, một thương gia Pháp buôn bán trong những đảo nhỏ của quần đảo Nouvelle Calédonie và quần đảo Salomar trong Thái Bình Dương cùng một cậu bé bản xứ (Polymésie) dự lễ giáng sinh tại nhà người bạn ở trên đảo nhỏ gần đó.

Nhưng khi tàu chạy được tám hải lý ngoài biển, thì chiếc tàu bị sóng làm đảo đi, lúc ấy Pons bị trượt chân té xuống biển (vùng này nhiều cá mập): Ông ta hét lên về hướng cậu bé: « Trở lại! Nhưng thay vì quay tàu trở lại thì cậu ta lại nhảy xuống biển bơi về phía ông ta. Chiếc tàu không có người lái lại tiếp tục chạy mỗi lúc một xa: Pons

chỉ còn hy vọng vào một phép lạ nào đó mà thôi, rồi mất hết lý trí ông ta gọi chiếc tàu trở lại, lúc đầu bằng tiếng Pháp, sau đó bằng tiếng bản xứ.

Pons chợt nhớ chiếc tàu được đóng ở Đức. « Trong một ý nghĩ ngu xuẩn — Pons kể lại — tôi hét lên bằng tiếng Đức: Zurüick (có nghĩa là trở lại). » Tức thì con tàu chạy chậm lại tựa như đang suy nghĩ; Pons tưởng mình đang nằm mơ. Như được con ma điều khiển bánh lái đưa con tàu về phía hai người đang lặn hụp. Một vài phút sau con tàu chạy đến, hai thầy trò nín thở leo lên tàu. Hôm ấy Pons được mùa Giáng Sinh vui nhất đời.

Ông ta còn quả quyết « chiếc tàu » nghe được tiếng « mẹ đẻ » của nó.

Phòng dịch: TRẦN HÙNG
(Trong: « Ripley's Believe it or not Series »).

Tư tưởng hay

— **Cái phương thức hữu hiệu nhất để trừ khử một tính xấu của mình là hãy nhìn tính xấu đó ở trong một kẻ khác.**

Henry de Montherlant

thiền nhi/31

Đường lên núi THIÊN MÃ

(tiếp theo)

Thảo xong lá thư, kẻ đội lốt Tâm Quê, bây giờ gọi theo biệt hiệu đã ký là Lăng Từ, nở một nụ cười khoái trá, rồi quay lại nhìn chị Thu Dung một lần chót và tất tả đi ra ngoài. Xuống đến hết bậc cầu thang, Lăng Từ nép vào một bên tường nhìn ra cổng, quan sát xem có sự gì đáng nghi kỵ. Sau một lát, yên tâm, hắn lại trở về với cái vẻ già nua, yếu đuối, lê đôi chân khập khiễng bước xuống hè phố... Theo ý hắn, trên đời không có kẻ nào qua mặt hắn được về sự khôn ngoan. Bất chấp Hội Hoa Phù Dung, bất chấp ông Thanh Tra Mạc Kính, và cả nhà nữ ký giả ranh mãnh Thu Dung nữa, tất cả đều bị hắn cho qua mặt một cái vù. Bây giờ, hắn chỉ còn thi hành nốt chặng cuối của cuộc hành trình. Đó là con đường lên Thiên Mã Sơn, với tất cả những chi tiết dạn dỏ kỹ càng của Giáo Sư Thomas Vincent. Đã có lập tài liệu quý giá trong tay, đối với Lăng Từ, con đường đi tới thật thảnh thơi. Nhưng yếu tố quan trọng hơn hết là phải gấp... thật gấp để không phe nào kịp trở tay đối phó trước khi

hắn đã nắm trọn kho tàng vô giá trong tay....

CHƯƠNG IX CAO ĐỘ 1625 THƯỚC.

Năm giờ chiều, Lăng Từ đã có mặt ở phi trường Tân Sơn Nhất. Lần này hắn giả trang dưới phong thái của một nhà đại thương gia với bộ đồ lộn màu xám đậm, đôi kính trắng gọng vàng chói mắt tiền nhưng hơi rỗm, và chiếc cặp táp vuông vức như chiếc Va-li gọn ghẽ cầm tay.

Lăng Từ đi thẳng ra sân bay sau khi xuất trình hợp đồng bao thuê chiếc máy bay taxi hai chỗ ngồi. Chiếc máy bay lùn tịt tuy đậu cách chiếc phản lực cơ Boeing 707 non hai trăm thước, nhưng vẫn còn bị tương phản mạnh mẽ, khiến ta có cảm giác như một thứ đồ chơi trẻ con. Người Phi Công đã đợi sẵn từ trước đó mười phút. Cả hai gặp nhau chỉ trao đổi một cái gật đầu chào. Lăng Từ leo lên, ngồi cạnh ghế của phi công, tự tay buộc lấy khóa an toàn. Chiếc máy bay bắt đầu nổ máy và lăn từ rãnh phi đạo. Năm phút sau, nó bay bổng trên vùng trời Sài Gòn và bắt đầu nhắm hướng tây nam thẳng tiến. Trời đẹp. Gió đứng. Bồn bệ trong vút dưới ánh nắng bàng lãng hoàng hôn. Chiếc máy bay đi êm ả như đang vào cõi mộng. Cho đến giây phút ấy, Lăng Từ thấy mọi dự tính của mình đều tuyệt hảo. Hắn khẽ rút một điếu thuốc ra châm hút rồi thả khói lơ mơ nhìn xuống con sông Đồng Nai ở phía dưới như con rắn bạc không lồ trườn mình trên tấm thảm xanh. Nhưng chỉ một lát sau con sông xa dần hướng bay rồi mất hút sau những khoảng cây cối xanh xi. Ngay lúc đó, người phi công giơ tay bấm vào một cái nút ở bộ phận máy móc nào đó. Và một giọng nói từ một cuộn băng nhựa thu thanh sấm sập lên :

— Đây là tiếng nói của Hội Đồng Chủ Tịch hội Hoa Phù Dung, gửi Mã Huy Hùng, tự Mã Hùng, tự Mã Thiếu Hùng....

Mặt Lăng Từ đang tươi rói bỗng trắng bệch hẳn ra. Hắn mở lớn hai mắt lên, quay lại nhìn viên phi công

Nhưng mặt viên phi công vẫn lạnh như tiền, còn lạnh hơn cả mũi súng đen ngòm không biết đã được rút ra từ lúc nào và đang chia đúng vào ngực gã đàn ông như thách thức. Trong khi ấy ở cuộn băng nhựa bỗng phát lên một tiếng cười ngạo nghễ, tiếng cười lộ vẻ vui thích, nhưng cũng chất chứa những nỗi hờn căm. Rồi tiếng cười đột ngột chấm dứt và tiếng nói lạnh lẽo lại cất lên :

— Chắc Mã Hùng ngạc nhiên lắm hả. Nhưng có sự việc gì mà Hội Phù Dung lại bỏ qua không biết đến. Thứ nhất lại là một hành vi phản bội.

Rồi giọng nói bỗng dần từng tiếng :

— Mi đã phá hỏng kế hoạch «lông ngỗng» của Hội trong mục đích dùng Tâm Quê làm lạc hướng điều tra của lão thanh tra Mạc Kính. Tâm Quê đáng lẽ chỉ là con tốt bị hy sinh, thì chính mi tiết lộ kế hoạch cho nó biết nên đã thúc đẩy nó phản bội thật sự, đánh cắp tài liệu trốn đi.

Đó là sự phản bội thứ nhất của Mã Hùng. Tin tưởng vào sự hợp tác của mi, Tâm Quê liều lĩnh đánh cắp tài liệu trao tận tay mi rồi, thì chính nó lại bị mi trở mặt, thông báo cho Hội địa chỉ ẩn náu của nó để nó bị Hội thi hành bản án tử hình. Đó là sự phản bội thứ hai, mà chỉ những hạng người như mi mới xuống tay với anh em đồng bạn. Với hai tội đã kể trên, hắn mi đã ý thức được số phận mình ra sao rồi. Hội Đồng Chủ Tịch trong phiên họp khẩn cấp ngày 18-6 tại địa điểm C4 đã long trọng kết án tử hình Mã Huy Hùng, tự Mã Hùng, tự Mã Thiếu Hùng, Đệ Tam Phó Chủ Tịch Hội Hoa Phù Dung đặc trách kế hoạch Đom Đóm Trời. Phương tiện thi hành bản án : Xô ngã từ độ cao 1625 thước biểu lộ ý chí đồng tâm của 1625 hội viên. Người thi hành bản án : X.186.

Tiếng nói đến đây thì ngừng lại, và viên phi công, hay nói rõ hơn là hội viên mang bí số X.186 đột nhiên kéo cần lái về phía trước để nâng độ cao của chiếc phi cơ lên 1200 thước... rồi 1600... rồi 1625 thước...

Hộp Thư (tiếp theo)

chưa đọc hết thư cơ. Đừng lo em. Mua thêm sách truyện Việt Ngữ đọc liền đi là sẽ giỏi «tiếng Ta» em ạ. Vườn Hồng chào mừng em rồi đó nhé.

Em Lê-như-Linh Vĩnh Long: Mỗi kỳ báo, chị phải trả lời ít ra là năm chục em. Nên có hơi vất vả em thông cảm nhé. Có em viết cho chị 8 trang mà chị trả lời 3 dòng, cũng không trách gì chị hết. Phải để tính và cảm thông được với mọi người thì mới khỏi bị bệnh bất mãn kinh niên. Tính chị hay quên, nên các em phải đề tên chị mới biết là em nào, nếu không thì chị chịu luôn không đoán được đâu. Viết 1 mặt giấy em ạ.

Em Quế - Hương Chợ Lớn: Chỉ thông cảm nỗi buồn về chỗ của em. Tuy nhiên, chị mừng thấy em hết thích nuôi chó. Chị nhớ có lần em viết rằng em suyễn. Em còn không khỏe, nuôi thêm chó làm chi. Chó dơ lại làm phiền cả gia đình. Nhà cửa chật chội để chó chạy rong lại phiền cả lối xóm. Rồi nó cắn ai lại thêm lo sợ. Càng sống giản dị ít phiền phức càng tốt em ạ. Thôi đừng buồn nữa nhé.

Em Sơn - Hải Đà Nẵng: Tưởng tượng về chị gần đúng thôi. Đạo này hết công tác rồi bà em. Vậy lấy bài vở ra học ôn, lập nhóm làm toán với nhau đi, kéo ngủ lâu quên hết mất nhé.

Em Nghiêm - Định Tường: Rất mừng được tin em. Mỗi lần xem tin chiến sự ở miệt đó, chúng tôi lại ngậm ngùi nhắc đến các em, nhất là em. Nếu có thể, mời em ghé tòa soạn em nhé.

Em Phạm văn Đức - Cà Mau: Em gửi tiền về nhà sách mua cuốn Giảng Văn của Giáo Sư Trần Bằng Phong, trong đó có giảng kỹ về các thể thơ em ạ. Chị chuyển bài em qua chú N.T rồi.

Em Đan Thảo Sài Gòn: Tặng quà sinh nhật cho bạn năm tuấn sách caikahtê học mầu sắc quả ir, tiền tôi, đồ tốn cho ba má mà bạn khỏi thắc mắc. Câu hay ho nhất là câu viết bằng tấm lòng, tùy theo tình thân của em đối với bạn em ạ. Nhận của bạn quà gì thì phải tặng lại món tương đương. Cho nên em đừng tặng bạn món đắt tiền, mà sau này khi tặng lại em bạn sẽ băn khoăn nếu bạn có ít tiền. Em trả lời bạn vậy đúng rồi. Giấy m viết cho chị là được lắm đó em.

Em Lê thanh Bình - Gia Định: Em cứ nên mua đi. Tương lai không biết ra sao nhưng hiện tại em được «trước vui thích sau ích lợi». Em đã đọc vào đó thì dù chạy giặc, lời hay ý đẹp cũng không rơi ra đâu mà. Chả lẽ cứ chờ đợi rồi không dám mua sách để đọc nữa sao em. Bạn em như vậy rất quý. Trễ nhiều khi lại bèn vì như thế chứng tỏ cậu ấy đã thử thách cân nhắc kỹ rồi mới quyết định. Em quý sách như vậy chị tin chắc tương lai em sẽ rất sáng sủa em ạ.

Em không ký tên - Gia Định: Em đã tỏ ra người lớn hơn rồi đấy. Thời nay bạn bè chơi với nhau không quá đóng khung trong một giới. Tuy nhiên, sự giao dịch phải đứng đắn đàng hoàng. Dù sao, chơi trong giới của mình thì vẫn hơn. Đừng quá thắc mắc về H. Mỗi người phải biết tự lo cho mình em ạ. Chữ em vì quá đặc biệt nên chị nhận ra liền dù em dấu tên.

Em Ngọc Xuân - Saigon: Chị không biết ông tác giả em hỏi viết ở đâu, nên không tìm tiêu sử giúp em được em ạ.

Em Lê thị Lộc - Cần Thơ: Em gửi địa chỉ và 60đ. tòa soạn sẽ gửi số 8 cho em. Có lẽ lần trước thư em bị thất lạc em à.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

Đạo này chị nhận được nhiều thư của các em ở tỉnh xa gửi về mua những số báo thiếu, vì em mua trễ, sập báo đã hết. Các em trách không in nhiều để đủ cung cấp. Thấy báo được các em say sưa theo dõi, tòa soạn rất lên tinh thần. Nhưng sự trách rằng sao không in thêm để phát hành dồi dào, trách nạn các em không mua được báo, mất công gửi tiền về tòa soạn, lại phải chờ đợi thì chị xin giải thích nhé. Rằng thì là nhà phát hành chỉ gửi báo đi theo phiếu đặt mua của các sạp báo địa phương mà các sạp báo lại chỉ đặt mua theo sự ước lượng, rồi lại bớt đi để phòng xa, khỏi lo báo ế phải gửi trả về tổn cước phí.

Vậy các em giải quyết thế này là chắc chắn nhất. Là các em **đặt mua trước tại sạp báo**, để họ yên chí lớn, họ vững tin mà đặt mua ở nhà phát hành cho đủ để cung cấp. Thế là vui về cả làng: các em vui vì có báo đọc sớm Gia đình các em vui vì thấy các em đọc báo hữu ích lành mạnh. Sạp báo vui vì bán được nhiều. Nhà

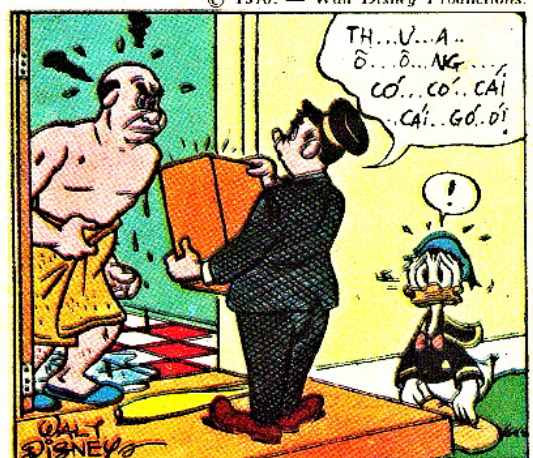
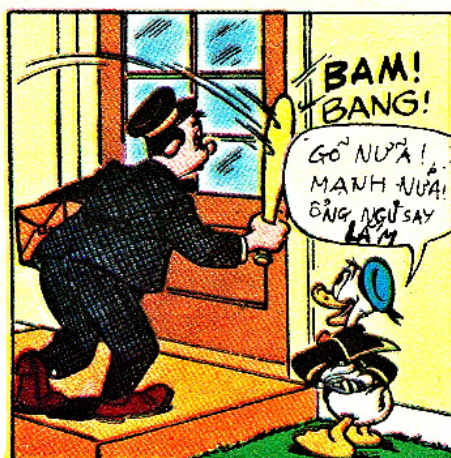
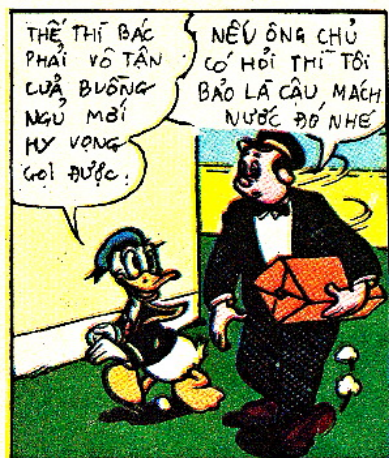
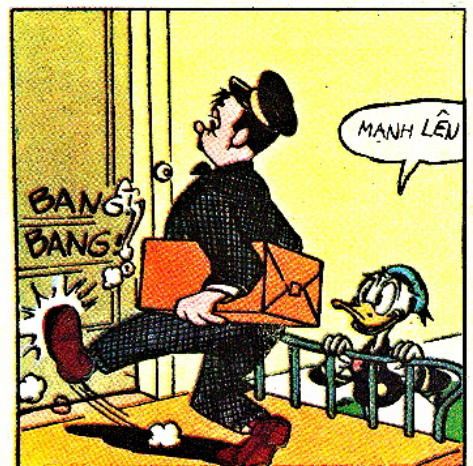
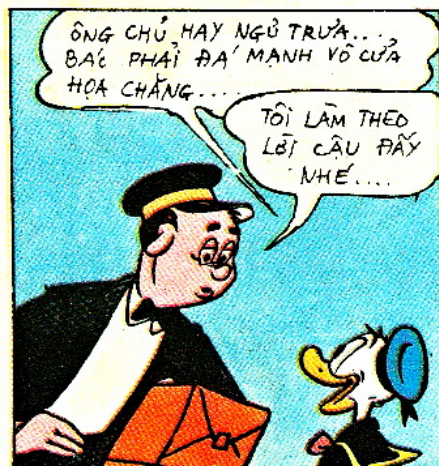
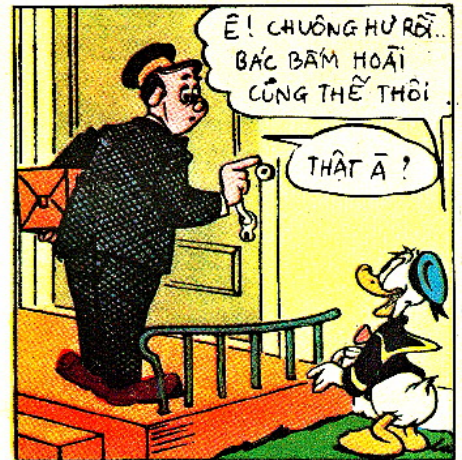
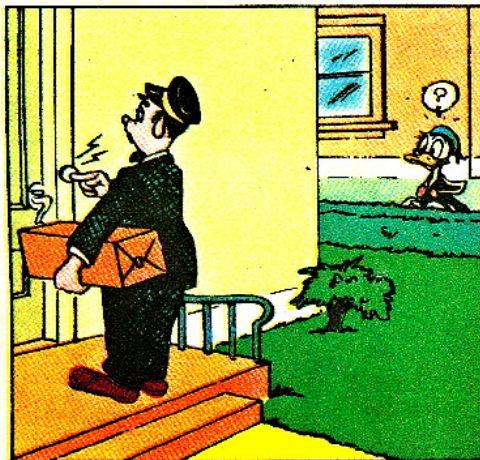
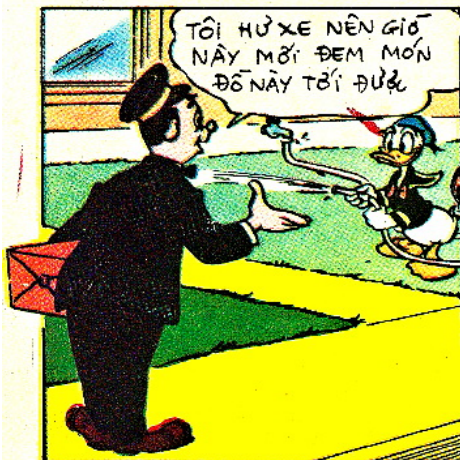
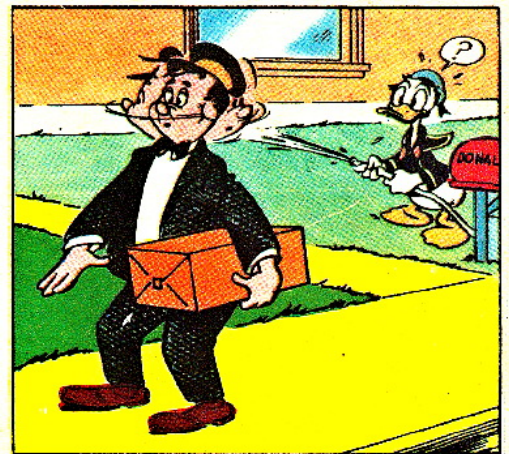
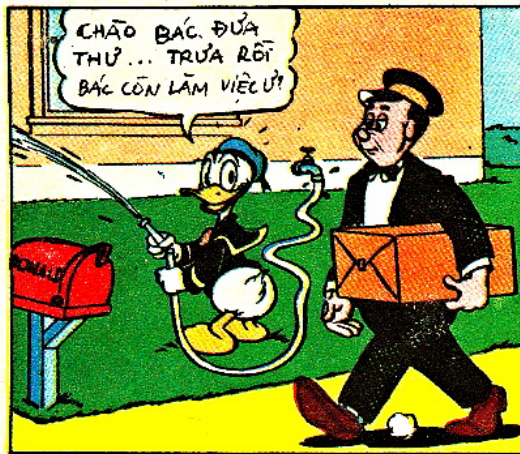
phát hành vui vì phục vụ độc giả đắc lực. Chị vui vì tuần nào cũng ba hoa với các em ở 2 trang hộp thư. Bác chủ nhiệm và chú Nhật Tiến vui vì thấy không uổng công lo lắng cho tờ báo, vì thấy rằng việc mình làm có kết quả tốt và vì thấy rằng đã đem lại nguồn vui cho mọi người, đúng không các em? Ngoài ra, các em thiếu số nào cứ gửi tiền về, chị rất hoan hỉ gửi báo tới các em và mong các em nhân dịp hè **quảng cáo cho báo có thêm độc giả**, các em nhé.

Thương mến tất cả các em

Bài nhận được từ ngày 22-5-72 đến 27-5-72

Thiên Thanh - Cổ Lan - Trúc Xanh - Linh Uyên - Hồng Thụy - Nguyễn Văn Hoàng - Trịnh công Truyền - Hồng Nghĩa - Ngô đại Liên - Tất Linh - P.T Hoàng Anh - Trần Hùng - Nguyễn Trí Hùng - Đặng Linh - Huỳnh xuân Đàm - Nguyễn trọng Linh - Lê x Phương - Nguyễn hữu Cường - Tất Chiêu - Hàn ngọc Diễm Thúy - Lê thị Ngọc Đào - Lê ngọc Trường - Hương Soan - Cao thị Thùy Vi - Cao hoàng Thư Trang - Nguyễn hữu Thành - Trần thanh Uyên - Vũ thanh Bình - Trương Trần - Mỹ Liên - Lê thị Ngọc Hân - Nguyễn ngọc Lâm - Nguyệt Thị - Anh Sơn - Trí Dũng - Mặc trường Linh - Vĩnh Phương - Thạch Linh - Nguyễn thị Kim Hoa - Nguyễn thị Nga - Lê thanh Bình - Nguyễn công Bình - Quang Văn - Đặng sử Nghĩa - Trúc ngân Trinh - Phạm thái Bảo - Trần hồng Cơ - Trường Giang - Lê Trung - Trần anh Dũng - Nguyễn đình Diễm - Z.Neidsur. tep M - Nguyễn thị Ngọc Anh - Ngọc Tuyền - Triệu phước Thuận - Uyên thủy Phương - Trúc Lâm - Hoàng Vũ - Đức Ân - Châu quốc Tài - Ngự trương Đức - Lê thị Thanh Nga - Trương vĩnh Cường - P.V.D - Phạm hiếu Nghĩa - Hồ văn Hạnh - Nguyễn Tùng - Trần thị Bé - Thy Hân - Vệ Toan - Như Hạnh - Lê anh Dũng - Phương trời Vân Nguyệt - Vũ văn Luận - Nguyễn thị Tuyết Mai - Trần văn Đây - Lê quang Đán - Tạ xuân Vinh - Thế Linh - Phạm thành Thế - Mặc phong Vân - Minh tùng Sơn - Quế Hương - Nguyễn công Khanh - H.A 3 - Bùi thị Tố Lý - Nguyễn sơn Hải - Nguyễn hà Nguyễn - Nguyễn hùng Lâm - Chí Thành - Phạm văn Dũng - Phạm đình Duy Dũng - Chu Hằng - Trần thị Mỹ Linh - Nguyễn trung Nhiên - Phan văn Kha - T.B.HA - Vũ Bản - Nguyễn thị Quế Hương - Phạm quang Toàn.

nghe trẻ xúi dại

© 1970. — Walt Disney Productions.